THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.
All money matters should be addressed to P. Ezinga, 1050 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF
Associate Editors:
G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. IX, No. 15 MAY 15, 1933 Subscription Price, $2.50

MEDITATIE

Leven Door Den Dood

Dit is een getrouw woord; want indien wij met Hem gestorven zijn, zoo zullen wij ook met Hem leven. — II Tim. 2:11.

't Was een jubelwoord van Gods Kerke!

Een hymne, die de oude Kerk op hare lippen nam, als ze vergaderd was om den Naam des Heeren aan te roepen, waarin ze hare hope uitzong, waarmede ze hare overwinning bezong in 't miden van den strijd . . . .

Een triumfslied, waarmede ze al worstelende opging naar Sions top, dat ze meenam in de hitte der vervolging, meenam in gevangenis en ballingschap, meenam op schavot en brandstapel, dat ze uitgalmde tot rook en vlammen de stem versmoorden: Indien wij met Hem gestorven zijn, zoo zullen wij ook met Hem leven!....

Een lied, waarin een geloof zich uitsprak, dat de wereld niet verstond, het geloof, dat de wereld overwon, ook als het schijnbaar door die wereld overwonnen werd.

En de apostel, de Schrift, God de Heere Zelf, zet het stempel der echtheid op dat geloof der Kerke: dit is een getrouw woord!

Een woord, dat nimmer beschaamt, waarop ge kunt vertrouwen, op grond waarvan ge alles feil moogt hebben.

Een woord van den levenden God!

Eeuwig zeker!

Wilt gij leven? — gij moet sterven!

Wonderlijke paradox, maar een andere weg tot leven, tot het leven, tot het waarachtige, eeuwige, volle, zalige leven, is er niet!

God, Wiens glorie het is, dat Hij het licht uit de duisternis roept, dat Hij de dooden levend maakt, heeft het, tot roem Zijns Naams, tot openbaring van Zijn heerlijk Goddelijk Verbondsleven, alzoo gewild, alzoo van voor de grondlegging der wereld in Zijn eeuwig welbehagen bedacht. Het zaad in de aarde sterft om te leven; Gods volk gaat door den dood het leven in!

Wilt gij leven? — gij kunt dan sterven!

Sterven, niet uw eigen dood, niet in uzelven en van uzelven, sterven, niet alleen, maar met *Hem*.

In uzelven kunt ge slechts sterven om te sterven, om eeuwiglijk weg te zinken in den dood; met Hem kunt ge sterven om te leven!

Want God, Die de dooden levend maakt, Die naar Zijn eeuwig welbehagen gewild heeft, dat Hij Zijn volk door den dood ten eeuwigen leven leiden zou, heeft ook door den dood heen den weg gebaand ten leven, de kracht, die den dood heeft verslonden geopenbaard in het kruis en de opstanding van Jezus Christus. Indien wij met Hem sterven, zoo zullen wij ook met Hem leven.

Wilt gij leven? — wil dan sterven!

Want wie zijn leven, dit leven, dit aardsche, psychische leven zal willen behouden, die zal het metterdaad verlieven, alles verliezen, — dit leven, want sterven moet hij; en het eeuwige leven; maar wie zijn leven zal willen verliezen om Zijns naams wil, met Hem, die zal het behouden!

Wilt gij sterven? — dan zult gij leven!

Wonderlijke paradox, voorwaar!

Toch: een getrouw woord!

Met Hem sterven om te leven!

Het gansche geheim van dit wonderlijke mysterie ligt in het "met Hem," in de gemeenschap met Zijn dood en opstanding!

Zijt ge met Hem gestorven, dan zijt ge in Hem den dood ingegaan, doorgegaan, op Golgotha, den dood, die een betaling is voor uwe zonden, den dood, waarin het volmaakte antwoord der liefde is gegeven op Gods rechts-eisch tegenover den schuldigen zondaar, den

zoendood van den Zone Gods in ons vleesch, den dood, waarin ge het recht hebt op het eeuwige leven.

Want immers, gij en ik hebben geen recht op het leven, tot we verzoenend zijn gestorven; niet maar gestorven, want dat doet de hel ook, eeuwiglijk den dood lijdend, zonder ooit te komen tot verzoening; maar *verzoenend* gestorven, tot we zóó den dood hebben gedragen, geleden, tot op den bodem toe zijn bitteren kelk hebben geledigd, dat Gods onveranderlijk, eeuwig recht voldaan is; voor de schuld betaald is; want de bezoldiging der zonde is de dood. Niet aan deze, maar aan gene zijde des doods ligt het leven. En er is tot in der eeuwigheid geen overzijde aan den dood, tenzij dan, dat die dood een daad der gehoorzaamheid wordt, zooals de zonde een daad van rebellie is; tenzij, dat het sterven van den volkomenen dood een daad der liefde wordt, volbracht om Gods wil, zooals de zonde een daad der vijandschap is, gepleegd tegen Gods wil; en tenzij, dat door zulk een daad der gehoorzaamheid in liefde de dood *vol*dragen wordt, weggedragen.

En dat kunt gij niet, kan ik niet, kan geen menschenkind!

Hij kan den dood niet volsterven tot in het leven, want hij is mensch; wreekt God Zijn eeuwig recht aan hem, dan zinkt hij weg, eeuwiglijk weg, dan is er geen einde aan zijn doodslijden. Hij kan den dood niet sterven als een wilsdaad der liefde, want hij is vijand Gods, dood door de zonden en misdaden en maakt slechts zijn schuld dagelijks meerder. In de hel is het absoluut passieve lijden des doods, maar nimmer de dood der verzoening, nooit de dood als daad, eeuwiglijk niet het zich opofferen in den dood door de liefde Gods . . . .

Daarom ligt de kracht van het sterven ten leven alleen in *Zijn* dood.

Den dood van Immanuel!

Hij stierf den zoendood voor allen, die Hem de Vader had gegeven. En alzoo stervend verwierf Hij het recht op het leven, het betere, eeuwige en hemelsche leven. Hij kon dat, omdat Hij, de Zoon, van den Vader was verordineerd om Hoofd te zijn van Zijn volk, om te staan aan de spitse van het rechterlijk lichaam der uitverkorenen, zoodat Hij hen naar heilig recht kon vertegenwoordigen en zij waarlijk in Hem waren. Daarom kon de Heere al onze ongerechtigheden op Hem doen aanloopen; daarom kon Hij tot zonde gemaakt worden voor hen, zoodat hunne zonden als in Hem samengetrokken waren. Hij kon dat, omdat Hij persoonlijk geen schuld had bij God; Zijne vrijwillige vernedering kon naar Gods recht loon verwachten. Hij kon dat, omdat Hij nimmer was aangeraakt door de smet der zonde; zonder vlek en rimpel was Hij; heilig bloed, het heilige leven van het heilig kind Jezus werd op Golgotha geplengd op Gods altaar, het bloed van een onstraffelijk lam. Hij kon dat, omdat Hij was de Zoon, God uit God Immanuel, Die eeuwiglijk in den schoot des Vaders is, Die den Vader eeuwiglijk liefheeft, Die in de menschelijke natuur Zijn leven kon afleggen, Zijn bloed kon storten, kon *willen* sterven door een wilsdaad der volmaakte liefde, Zijn leven leggend in den dood op het altaar van Gods heilig recht als een offerande. En Hij kon dat, omdat Hij, Immanuel, God uit God, Zichzelven offerende door den eeuwigen Geest, den dood kon smaken, zooals niemand hem smaken kon, ingaan kon in al de eeuwige diepte des doods zoo, dat Hij de schuld voor eeuwig delgde en het leven, het betere en eeuwige leven verwierf voor allen . . . .

Het sterven, het willend sterven, het plaatsbekleedend sterven van den Christus Gods, den Zoon in het vleesch, is het volsterven, dat uitkomt in het leven!

Daarom stierf Hij om te leven!

Daarom heeft God Hem, Zijn Knecht, niet beschaamd, maar heeft Hem heerlijkheid en eer, het eeuwige leven gegeven, als Hij Hem uit de dooden heeft opgewekt.

Daarom is er in dien dood het recht des levens voor allen, die in Zijnen Naam gelooven.

Indien wij met Hem gestorven zijn, dan zijn we allen in Hem gestorven, toen Hij op Golgotha Zijn leven aflegde. Dan is daar voor ons de schuld betaald, het leven verworven, even zeker, als hadden we persoonlijk die daad van het willend, verzoenend sterven voor Gods aangezicht in de gehoorzaamheid der liefde verricht!

Dan gaan we door het geloof in de kracht Zijns lijdens en dood in!

Dan hebben we door dat geloof het recht op het eeuwige leven!

Wij zijn dan met Hem gestorven!

Om met Hem te leven!

Met Hem sterven, om met Hem te leven!

Wonderlijke paradox, maar toch een getrouw woord, dat zijn vasten grond heeft in het kruis en de opstanding van Jezus Christus uit de dooden, dat ook thans reeds verwerkelijkt wordt in het leven der gelooviger!

Zij toch zijn met Hem gestorven, niet slechts rechterlijk, maar ook geestelijk; en zij zijn ook met Hem opgestaan door de genade Zijns Geestes en door de kracht des geloofs.

Zijn dood toch is de dood des doods!

Van nature liggen wij midden in den dood, worden we met ons geslacht en uit ons geslacht in de macht des doods geboren. Gebonden zijn we, als ellendige, gewillige slaven des duivels, met banden der ongerechtigheid. Het bedenken des vleesches is dan ook de dood, want het is vijandschap tegen God. En het onderwerpt zich der wet Gods niet, want het kan ook niet. Onder de macht des doods geboren, in de sfeer des doods ons bewegend, dragen we den dood vruchten. Dat is onze dood, onze vreeselijke ellende. En de kracht van dien dood is onze schuld tegenover de wet. Naar Gods eigen recht zijn we vervloekt. Geen recht hebben we om van die macht der zonde en des doods te worden verlost. Gods eigen wet oordeelt, dat wie de zonde doet,

een slaaf der zonde zal zijn. Daarom is dan ook de wet krachteloos, kan ze de zonde in ons vleesch niet veroordeelen en onttronen.

Maar, wat de wet niet kon, heeft God gedaan!

Hij heeft de zonde veroordeeld in het vleesch, haar alle recht en macht ontnomen om over ons te heerschen, ons bevrijd van de wet der zonde en des doods. God deed het, toen Hij Zijn eigen Zoon zond in de gelijkheid des zondigen vleesches, toen Hij Hem deed staan in de plaats van Zijn volk, deed staan, met alle onze ongerechtigheden op Hem, in de plaats des oordeels. Het kruis is de voldoening aan Gods recht en daarmede de veroordeeling der zonde, haar onttroning, zoodat zij over ons niet zal heerschen, de vernietiging van den ouden mensch, die den dood vruchten droeg! Hij is der zonde eenmaal gestorven!

Gestorven voor allen, die Hem de Vader gegeven heeft!

En als één voor allen gestorven is, dan zijn allen gestorven!

Gestorven met Hem, in Hem, door Hem! En als de kracht des kruises door Zijn eigen Geest aan onze harten wordt toegepast, dan sterft ook in ons de mensch der zonde. Wel mag dan de zonde niet gestorven zijn, wel mogen de bewegingen des vleesches ons nog bestrijden, zich openbaren in ons leven; maar wij zijn der zonde gestorven. Waar wij haar vroeger leefden, daar zijn we haar thans dood. Waar we haar vroeger minden, daar haten we haar thans. Waar we haar eertijds zochten, daar vlieden we haar nu.

We zijn met Christus gestorven!

Doch gestorven om te leven!

Want, dit is een getrouw woord, indien we met Hem gestorven zijn, zoo zullen we ook met Hem leven!

Hij is opgestaan!

En de laatste Adam is tot een levendmakenden Geest geworden!

Door de kracht van Zijn kruis sterven wij met Hem; door de kracht van Zijn opstanding leven we met Hem; leven, om niet meer onze leden dienstbaar te stellen ter ongerechtigheid tot ongerechtigheid, om niet meer den dood vruchten te dragen, maar om Hem te leven, Die voor ons is gestorven en opgewekt!

Zijn dood onze dood, de dood des doods, het sterven van den ouden mensch!

Zijn leven, Zijn eeuwig opstandingsleven ons leven!

Sterven om te leven!

Indien wij met Hem sterven!

Sterven, ook thans nog, sterven in onzen lichamelijken dood, met Hem!

Sterven naast Hem, in Hem; sterven in de wereld, aan de wereld, door de wereld; indien we ons leven, dit leven met al, wat het inhoudt, willen verliezen, om Zijns Naams wil!

Zoo zullen wij ook met Hem leven!

Want zoo is Hij gestorven! In de wereld had Hij niets; en de wereld had aan Hem niets. Hij was het licht ,der wereld en scheen in de wereld, maar de wereld had de duisternis liever dan het licht, haatte het licht! Hij sprak van God, altijd van God, Die waarlijk God is; en de wereld stond in vijandschap tegenover God, Zijn wil, Zijn Naam, Zijn Verbond! De wereld zocht en minde hare afgoden, niet den levenden God. Daarom droeg Hem de wereld een doodelijken haat toe, was zij er altijd op uit om het licht te dooven, het leven te dooden, het getuigenis van den Knecht des Heeren te versmoren, voor eeuwig te doen verstommen. Want het ging om God! . . . .

Daarom doodde Hem de wereld!

Er was in die wereld geen plaats voor Hem!

Daarom wierp die wereld Hem uit, hing Hem aan het schandhout. En door het verwerpen van Immanuel, het Licht der wereld, veroordeelde die wereld zichzelf, openbaarde zij ten volle, dat ze het licht haatte, omdat hare werken boos waren. En kon de Heiland, met het oog op het kruis, dat schijnbaar Zijn oordeel was, zeggen: Nu is het oordeel dezer wereld! . . . .

Hij stierf door de wereld!

En sedert Zijn sterven, uit oorzake van Zijn sterven door den haat der wereld, is er voor de kinderen van ons geslacht tweeërlei sterven gekomen.

Een sterven met de wereld, een sterven ten doode!

En een sterven met Hem, een sterven ten leven!

Sterven met de wereld, voor de kinderen der wereld, die de wereld liefhebben en door de wereld geliefd worden. Zij zijn van de wereld, leven uit de wereld, zoeken hun leven, het leven dezer wereld, te behouden, in vijandschap tegen God, en komen met die wereld om! Wie zijn leven in deze wereld zal zoeken te behouden, die zal het moeten verliezen!

Sterven met Hem voor degenen, die van Hem zijn, uit Hem zijn, door Hem leven. Want, waar zij met Hem gestorven zijn, daar leven ze ook mee met Hem, een leven, niet van de wereld maar van den Vader, niet uit het beginsel der vijandschap tegen, maar der liefde van God, niet uit de duisternis, maar uit het licht, niet van beneden, maar van boven. Zij leven het leven, dat uit God is, door het beginsel waarvan zij belijden in woord en in daad, dat God God is en eeuwig goed. Daarom, omdat zij uit Hem zijn, en omdat de wereld Hem haat, haat zij ook hen, heeft zij ook voor hen geen plaats, zal zij ook hen kruisigen, zooals zij Hem gekruisigd heeft. Zij sterven met Hem! . . . .

Doch zij sterven om te leven!

Want, de Heer is waarlijk opgestaan. Wie om Hem, met Hem zijn leven zal willen verliezen, die zal het behouden!

Behouden in eeuwige heerlijkheid, in den dag, waarin hun leven met Hem zal geopenbaard worden!

Met Hem sterven om met Hem te leven!

In eeuwige overwinning!

H. H.

EDITORIALS

Het Evangelie

OF

DE JONGSTE AANVAL OP DE WAARHEID DER SOUVEREINE GENADE

VI

Het Evangelie, Naar Heyns

Een van de grondfouten in heel de redeneering van Prof. Heyns is, dat hij, schrijvende over *Het Evangelie*, zich de moeite niet heeft getroost om uit Gods Woord zelf op te diepen, wat eigenlijk door het Evangelie moet worden verstaan, wat de Schriftuurlijke idee is, die door dezen term wordt aangeduid. Toch geeft hij in zijne artikelen wel een omschrijving van het Evangelie, maar het is een omschrijving, die eigenlijk in het geheel niet in de Heilige Schrift gegrond is, doch die niet veel meer is dan de voorstelling van een vooropgezette gedachte, waaraan Heyns langs een omweg in de redeneering een schijn van waarheid en Schriftuurlijkheid geeft. Op deze wijze komt Heyns dan tot een drieledige voorstelling van het Evangelie. Het is, volgens hem, in de eerste plaats de blijde boodschap van de vergeving der zonden, de blijde boodschap aan de wereld, dat verzoening met Hem *mogelijk* is; in de tweede plaats de uitnoodiging Gods van zondaren om deel te nemen aan den maaltijd des heils, die bereid is in Christus; in de derde plaats een aanbod van genade, vergezeld van een bevel om te gelooven, met de verzekering, dat wie gelooft zalig zal worden. Om aan te toonen, dat dit werkelijk de voorstelling van Heyns is, zullen we hem zoo volledig mogelijk aanhalen.

Heyns schrijft in *De Wachter* van 7 Dec. 1932:

"Toen de Publicatie Commissie mij opdroeg gedurende een door Rev. Zwier als mederedacteur van *De Wachter* aangevraagde vacantie zijn plaats in te nemen, kwam mij al spoedig het hierboven staand onderwerp in de gedachten als zeer gepast voor eenige Wachter-artikelen.

"En dat vooreerst omdat het een allerbelangrijkst onderwerp is. Het herinnert ons aan die plechtige ure toen de tijd van des Heilands verblijf op aarde ten einde gekomen was, en Hij gereed stond om, wat Zijn lichamelijke tegenwoordigheid betrof, Zijn discipelen te verlaten en luisterrijk heen te varen naar de heerlijkheid waar Hij te voren was, ten einde daar een plaats te ontvangen aan de rechterhand des Vaders. Voor het laatst had Hij hen rondom zich vergaderd, opdat zij getuigen zouden zijn van Zijn hemelvaart, en om hen een opdracht te geven. En een opdracht, gegeven in deze plechtige oogenblikken, gegeven door den eeniggeboren Zoon Gods, die gekomen was in dienstknechtsgestalte, die smaad en hoon, de folteringen van het kruis en de smarten des doods in volle voltrekking verdragen had, opdat de wereld door Hem zou behouden worden, — wat kon zulk een opdracht anders zijn dan een meest gewichtige en heilvolle?

"Welnu, het was een opdracht omtrent het Evangelie. 'Gaat henen,' zoo sprak Hij, 'in de geheele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen.' In dat woord *Evangelie* vat Hij al het heil samen, dat Hij door Zijn dadelijke en lijdelijke gehoorzaamheid, door Zijn gehoorzaamheid tot den dood, ja, tot den dood des kruises, verworven had. En dat zij dat alle creaturen moesten prediken als een *blijde boodschap* voor hen, sloot in dat zij bestemd was een blijde boodschap te zijn voor elk tot wie zij komen zou, een boodschap waarin hem, hetzij hij nabij of verre was, door God zelf, onder wiens toorn en vloek zij lagen, vrede werd verkondigd (Eph. 2:17). verzoening met God door het bloed des kruises. De Heere noemde het een Evangelie, een blijde boodschap, en kon er voor een in zichzelve hulpeloos en reddeloos verloren wereld, voor een wereld die het eeuwig verderf tegemoet ging, een blijder boodschap zijn? Het was de boodschap waarvan Jesaja in jubelklanken zoo heerlijk had geprofeteerd als de boodschap van den Messias, die gezonden was 'om te verbinden de gebrokenen van harte, om den gevangenen vrijheid uit te roepen, en den gebondenen opening der gevangenis; om uit te roepen het jaar van het welbehagen des Heeren, en den dag der wrake onzes Gods; om alle treurigen te troosten; om den treurigen Sions te beschikken dat hun gegeven worde sieraad voor asch, vreugde-olie voor treurigheid, en het gewaad des lofs voor een benauwden geest; opdat zij genaamd worden eikenboomen der gerechtigheid, een planting des Heeren, opdat hij verheerlijkt worde' (Jes. 61:1-3).

"En die blijde boodschap zouden zij nu mogen brengen, niet aan Israel alleen; wel aan Israel vooreerst, maar niet aan Israel alleen. Het zou nu niet meer zijn als vroeger, toen Hij hun last gegeven had om met hun prediking van het Evangelie des Koninkrijks niet te gaan op den weg der heidenen, of in eenige stad der Samaritanen, maar tot de verloren schapen van het huis Israels. Zij moesten nu heengaan in de geheele wereld, en het Evangelie prediken aan alle volken, ja, alsof dit nog niet breed genoeg was uitgedrukt, *aan alle creaturen*. Dat was een tweede element van de heerlijkheid van dit Evangelie.

"En nog een derde element van die heerlijkheid was, dat de weg om persoonlijk deel te krijgen aan den vollen inhoud van die blijde boodschap, niet was een weg waar veel moeite en opoffering aan verbonden was, zelfs niet die van een wettisch juk, als onder het Oude Testament, maar enkel en eenvoudig die van het

Evangelie *te gelooven.* Niets meer. Want het Evangelie was de tijding van verlossing en zaligheid geheel om niet, alleen uit genade. Wel heeft die verlossing het grootst mogelijke offer gekost, maar dat offer had Christus gebracht. Daarmede had Hij alle schuld betaald tot de laatste penning toe, zoodat er voor zondaren niets te betalen was overgebleven. In plaats daarvan mogen zij die verlossing aannemen en zich toeeigenen, gelijk iemand nemen en eten mag van een maaltijd waartoe hij genoodigd is. 'Wie geloofd zal hebben,' zoo luidde het Evangelie verder, 'en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet geloofd zal hebben, zal verdoemd worden.' "

De lezer lette er op, dat in het bovenaangehaalde de schrijver eenvoudig uitgaat van het ééne tekstwoord, waarin de Heiland aan Zijne Kerk de opdracht geeft om het Evangelie te verkondigen. En dit woord zegt ons juist in het geheel niet, *wat* het Evangelie is, doch veronderstelt, dat de apostelen en de Kerk dit weten. De Heilige Schrift zegt ons op allerlei wijze, zooals we hopen duidelijk te maken, wat het Evangelie is; doch al die Schriftuurplaatsen laat Heyns eenvoudig liggen, om uit te gaan van een enkele tekst, waarin ons juist niets van de idee en den inhoud van het Evangelie gezegd wordt.

In de tweede plaats lette de lezer er ook op, hoe Heyns in het bovenaangehaalde, zonder eenig Schriftbewijs of redeneering uit de Schrift, de Remonstrantsche, algemeene voorstelling van het Evangelie hier reeds in zijne redeneering inschuift. Hij schrijft, dat het Evangelie bestemd was om een blijde boodschap te zijn *voor elk tot wie zij komen zou.* De Schrift leert dit nergens. Wel leert de Schrift, dat het Evangelie bestemd is om een reuke des doods ten doode, zoowel als een reuke des levens te zijn; dat Christus is gezet tot een val, zoowel als tot een opstanding; dat velen er toe gezet zijn, om zich aan den steen des aanstoots te stooten. Maar, dat de verkondiging des Evangelies bestemd was (door God) om een blijde boodschap voor alle menschen te zijn, is eenvoudig opgediept uit het menschelijk brein. Heyns ontwijkt zorgvuldig alle bepaalde termen en uitdrukkingen van de Schrift. In den tekst, dien hij aanhaalt uit Jesaja, wordt gesproken van alle treurigen, van de treurigen Sions. Maar Heyns spreekt liever van een blijde boodschap *voor een reddeloos verloren wereld, voor een wereld, die een eeuwig verderf tegemoet ging.* Ook vermijdt hij zorgvuldig de Schriftuurlijke voorstelling van het geloof als een gave der genade Gods en schuift er voor in de plaats, dat alle menschen deze verlossing *mogen aannemen,* gelijk iemand eten mag van een maaltijd, waartoe hij genoodigd is. Het is noodig, dat we de aandacht aanstonds vestigen op deze schijnbaar onopzettelijke inschuiving van on-Schriftuurlijke gedachten en termen, die op zichzelf tamelijk onschuldig schijnen, maar die toch als grondslag moeten dienen, om een verkeerde voorstelling van het Evangelie ingang te doen vinden. Het is er mee als met vele prediking, waarin men zijn heil zoekt in vage en algemeene termen. Men predikt dan nog wel waarheid, maar men raakt *de* waarheid niet. Men verkondigt dan wel, dat wie gelooft zalig zal worden (en wie zou daar nu kritiek op kunnen uitoefenen?), maar men komt niet tot scherper bepaling van den aard en den oorsprong van het geloof. Men zegt dan wel, geheel in het algemeen, dat het Evangelie een blijde boodschap is voor zondaren (en wie zou daar nu aanmerking op durven maken?), maar men zwijgt over de vraag: voor welke zondaren? En zoo wordt de gemeente in slaap gesust, wordt ze er langzamerhand aan gewoon, dat de scherpe lijnen in de prediking niet meer worden getrokken, en eer ze het zelf heeft bemerkt is ze toch aangekomen in het kamp der Remonstranten. Daarom moeten we nauwkeurig letten op de wijze, waarop Heyns zijn breede basis legt voor een on-Schriftuurlijke voorstelling van het Evangelie.

In het volgende redeneert hij in het geheel niet meer uit de Schrift om te komen tot een zuivere voorstelling van het Evangelie:

"Wat het Evangelie is wordt verschillend uitgedrukt, en die verschillende uitdrukkingen hebben elk haar eigen waarde om de zaak in het licht te stellen en te doen verstaan. De eene stelt deze en de andere die bijzonderheid meer op den voorgrond, en zoo vullen zij elkander aan.

"De Catechismus beschrijft 'de belofte des Evangelies,' en dat is het Evangelie zelf, de boodschap die aan alle creaturen gebracht moet worden, aldus: 'dat God ons, vanwege het eenig slachtoffer van Christus aan het kruis volbracht, vergeving van zonden en het eeuwige leven uit genade schenkt' (Vr. 66).

"Korter is de meest gebruikte beschrijving dat het Evangelie het aanbod van genade en zaligheid is.

"En in de Apostolische Geloofsbelijdenis wordt het Evangelie bedoeld in Art. 10 met de woorden: (Ik geloof) de vergeving der zonden.

"Vestigen wij op het laatste het eerst onze aandacht.

"Al de stukken die in de Twaalf Artikelen genoemd worden, zijn stukken die tot zaligheid moeten worden geloofd, gelijk de Catechismus te verstaan geeft in Zondag VII. Dat onder die stukken het Evangelie gemist zou worden, is niet te denken, en indien ergens, dan moet het bedoeld zijn in Art. 10. Zoo is uit dit artikel te lezen, dat het Evangelie is de blijde boodschap van de *vergeving* der zonden, en daarmee wordt van den heilsinhoud van het Evangelie de vergeving der zonden op den voorgrond gesteld.

"De *vergeving* der zonden. Dat wil zeggen dat God, in plaats van iets, van welken aard ook, te eischen ter voldoening van zijn ontzaglijke schuld, den zondaar zijn gansche schuld vergeven wil, om haar nimmermeer te gedenken, nimmermeer tegen hem in rekening te

brengen. *Vergeven* is het rechtstreeks tegengestelde van *betaling te vorderen.*"

Let er op, dat Heyns hier eerst zegt: "wat het Evangelie is, wordt verschillend uitgedrukt, en die verschillende uitdrukkingen hebben elk haar eigen waarde om de zaak in het licht te stellen en te doen verstaan. De eene stelt deze en de andere die bijzonderheid meer op den voorgrond, en zoo vullen zij elkander aan."

Nu zouden we mogen veronderstellen, dat Heyns met deze "verschillende uitdrukkingen" uitdrukkingen der Schrift op het oog had. Verder zouden we mogen verwachten, dat Heyns ons nu door de Schrift leidde, ons aantoonde, hoe de Schrift het Evangelie op verschillende wijzen beschrijft, om dan langs dien weg te komen tot een zuivere Schriftuurlijke voorstelling van de zaak, waarover hij schrijft. Vooral van Heyns mochten we dit verwachten. Hij kan immers zoo uitvaren tegen degenen, die een zekere gedachte rationalistisch op den voorgrond stellen, om daaruit te redeneeren inplaats van uit Gods Woord! En toch komt er van dit alles niets terecht. Hij beroept zich eerst op den Catechismus. En ook vr. 66 van de Heidelbergsche Catechismus stelt Heyns dan reeds aanstonds in een verkeerd licht. Want die vraag heeft het in het geheel niet over de verkondiging van de blijde boodschap aan alle creaturen, maar over Gods belofte aan *ons*, dat is, de gemeente (het gaat daar immers over de Sacramenten). En die vraag spreekt ook niet over een boodschap of over een aanbod, maar over een *belofte*, dat God *ons* vergeving van zonden en het eeuwige leven uit genade *schenkt*. Deze zeer definitieve termen zijn zeker geheel verschillend van de algemeene, die Heyns telkens wil inschuiven. Bovendien had Heyns immers ook een veel rijker antwoord kunnen vinden in dat op vr. 19 van den Heidelberger: "Uit het heilig Evangelie, hetwelk God zelf eerstelijk in het Paradijs heeft geopenbaard, en daarna door de heilige Patriarchen en Profeten laten verkondigen, en door de offeranden en andere ceremoniën der Wet laten voorbeelden, en ten laatste door Zijn eeniggeboren Zoon vervuld."

Maar het wordt nog armer met Heyns. Ook de Catechismus bevredigt hem blijkbaar niet, brengt hem niet, waar hij wezen wil. Eerst laat hij de Schrift linksch liggen. Dan laat hij ook de Catechismus voor wat hij is. En dan komt hij aandragen met het zeer armoedige: "Korter is de meest gebruikte beschrijving dat het Evangelie het aanbod van genade en zaligheid is." Wie nu ernstig leeft en nadenkt, staat bij het lezen van zooiets eenvoudig verstomd. Het blijkt dan toch ten slotte, dat Heyns met zijne "verschillende uitdrukkingen" het oog heelemaal niet op de Schrift had! Want immers, de Schrift beschrijft het Evangelie nergens als een aanbod van genade en zaligheid! Als we dus van Heyns willen leeren, wat het heilig Evangelie is, dan zullen we ons moeten behelpen met eene beschrijving, waarvan hij zegt, dat ze meest gebruikelijke is! Hier zullen we zeer beslist weigeren om Heyns te volgen. Heyns en ik zijn het eens geworden, dat we uit de Schrift zouden redeneeren, niet uit de voorstelling van menschen. Het laatste te doen is rationalistisch, ook volgens Heyns. Hij is het met mij eens, als ik hierin van hem verschil, dat we niet rekenen moeten met de meest gebruikte termen en uitdrukkingen van menschen. Hij geeft mij gelijk, als ik hier van hem scheid, om mij naar de Schrift te wenden.

En wat een bepaald vreemde redeneering over de Apostolische Geloofsbelijdenis! 't Zou vreemd zijn, zegt Heyns, als het Evangelie daar niet genoemd was! Als het daar genoemd wordt, dan moet het genoemd zijn in Art. 10: "Ik geloof de vergeving der zonden." Ergo: het Evangelie is de blijde boodschap van de vergeving der zonden! Er is voor zulk een wijze van redeneering maar één woord: *willekeurig*. Eilieve, behoort al de rest van die Geloofsbelijdenis niet evenzeer tot het Evangelie? Waarom dan Art. 10 uitgezonderd als alleen van het Evangelie sprekende? Doch we zullen ons onthouden van verder deze redeneering te karakteriseeren. Als het maar goed duidelijk geworden is, dat heel het bovenaangehaalde stuk van Heyns ons geen stap verder brengt tot recht verstand van de Schriftuurlijke voorstelling van het heilig Evangelie. Wij moeten niet om den tuin geleid worden, maar voet bij stuk houden.

Nadat Heyns langs dezen geheel on-Schriftuurlijken weg tot de voorstelling is gekomen, dat het Evangelie een blijde boodschap van vergeving der zonden is, aan een reddeloos verloren wereld, kan hij verder en verandert hij de *roeping* in een *uitnoodiging* tot alle menschen om deel te hebben aan de vergeving der zonden. Hij doet dit in het hier volgende:

"Op de vraag, Wat is het Evangelie? wordt ook licht geworpen door het feit dat de Schrift de verkondiging van het Evangelie *een roeping* noemt. Daaruit leeren wij het Evangelie kennen als *een uitnoodiging*, en als een uitnoodiging die niet anders dan welmeenend kan zijn voor ieder tot wien het Evangelie komt.

"Iemand roepen wil zeggen iemand uitnoodigen om te komen. Dat wil het zeggen in onze eigen talen en evenzeer in de taal der Schrift. Toen de Heere tot de Samaritaansche vrouw sprak: 'Ga henen, roep uwen man en kom hier,' bedoelde dit dat zij haar man uitnoodigen moest aanstonds met haar mee te gaan en dan met hem naar Jezus terug te keeren. En dat is altijd de beteekenis. Als gesproken wordt in Matth. 22:3 van de genooden ter bruiloft te roepen, in Mark. 1:20 van de discipelen roepen, in Mark. 10:49 van den blinden Bar-Timeus roepen, in Joh. 11:28 van Maria roepen, altijd is het uitnoodigen om te komen. Het doel van deze uitnoodiging om te komen is ons eeuwig behoud. Zij is een geroepen worden tot den vrede Gods (Col. 3:15), tot de gemeenschap van Christus (I Cor. 1:9), tot Gods Koninkrijk en heerlijkheid (I Thess. 2:12; I Pet. 5:10), tot het eeuwige leven

(I Tim. 2:16). En zij geschiedt door het Evangelie (II Thess. 2:14).

"Dus is op grond van Gods Woord het Evangelie ook te beschrijven als een dringende uitnoodiging Gods aan alle creaturen en aan ieder tot wien zij komt persoonlijk om onverwijld te komen en deel te ontvangen aan de verlossing in Christus, om te komen en aan te zitten aan den maaltijd des heils, te eten van het brood en te drinken van het water des levens om niet.

"Het Evangelie is derhalve niet maar een boodschap van bloot aanzeggen dat er vergeving van zonden is, maar een boodschap van uitgenoodigd worden, dringend uitgenoodigd worden om deel te hebben aan de vergeving der zonden. Dat kan niet anders dan welmeenend zijn. Het kan niet anders dan welmeenend zijn omdat het een boodschap Gods is, de boodschap van Hem, die geen lust heeft in den dood des goddeloozen, maar daarin lust heeft, dat de goddelooze zich bekeere van zijn boozen weg en leve (Ezech. 33:11), die wil dat alle menschen zalig worden (I Tim. 2:4), die Johannes gezonden had om van het licht te getuigen, opdat zij allen door hem gelooven zouden (Joh. 1:7). Ook kan zij niet anders dan welmeenend zijn, omdat iemand uit te noodigen tot iets dat in zijn voordeel is, altijd is een zich voordoen als jegens den genoodigde goedgunstig gezind, en dat te meer naarmate het goede waartoe men uitnoodigt, hooger staat en heerlijker is. Daarom is uitnoodigen tot iets goeds zonder het te meenen, altijd valschheid, en zou uitnoodigen tot het hoogste heil zonder het te meenen, de hoogste valschheid zijn. Zulk een valschheid toe te schrijven aan God, door te beweren dat Zijn uitnoodiging tot Zijn Koninkrijk en heerlijkheid slechts in weinig gevallen gemeend en in vele gevallen niet gemeend is, kan niet geschieden zonder zich aan zware Godslastering schuldig te maken."

Om met den laatsten volzin te beginnen, Heyns gebruikt hier zeer sterke taal. Hij beschuldigt hier zijn tegenstanders van "zware godslastering." Nu zou zulke taal nog te rechtvaardigen zijn, indien Heyns ons werkelijk uit de Schrift onderwees. Doch zooals we reeds gezien hebben, heel zijn redeneering over het eigenlijke van het Evangelie heeft met de Schrift juist niets te maken. En thans komt hij tot de zware beschuldiging van zware godslastering, gedeeltelijk op grond van zijn voorafgaande on-Schriftuurlijke redeneering over het Evangelie, gedeeltelijk doordat hij in het bovenaangehaalde met een handigen draai de roeping verandert in een uitnoodiging om de vergeving der zonden, dat is, het Evangelie aan te nemen. Let er echter op, hoe weinig deze "uitnoodiging" van Heyns te maken heeft met de Schriftuurlijke gedachte van "roeping." Ge gevoelt het aanstonds, zoodra ge, in de teksten, die Heyns aanhaalt, "uitnoodiging" voor "roeping" tracht te plaatsen. Dus:

Col. 3:15: "En de vrede Gods heersche in uwe harten, tot welken gij ook geroepen zijt in één lichaam." Volgens Heyns: "tot welken gij ook uitgenoodigd zijt." Resultaat: onzin.

I Cor. 1:9: "God is getrouw, door Welken gij geroepen zijt tot de gemeenschap van Zijnen Zoon Jezus Christus onzen Heere." Heyns: "door Welken gij uitgenoodigd zijt tot de gemeenschap," etc. Resultaat: een gansche omkeering van de gedachte.

I Pet. 5:10: "De God aller genade, Die ons geroepen heeft tot Zijne eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus." Heyns: "Die ons uitgenoodigd heeft om deel te nemen in Zijne eeuwige heerlijkheid." Resultaat: verlamming van den tekst.

Genoeg. De Schrift spreekt van roeping. Heyns schuift er uitnoodiging voor in de plaats. De Schriftuurlijke gedachte der roeping is, dat God degenen, die Hij tevoren verordineerd heeft, ook heeft geroepen, en die Hij geroepen heeft, die heeft Hij ook gerechtvaardigd, en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt. Zoo komt Heyns tot de slotsom, dat de uitnoodiging welmeenend is, dat God alle menschen welmeenend uitnoodigt, dat iemand uitnoodigen zonder het te meenen valsch is, dat zij, die het welmeenende van die uitnoodiging voor alle menschen ontkennen, zich schuldig maken aan zware Godslastering.

Zware taal.

Maar berustende op een handige verandering van "roeping" in "uitnoodiging."

Toch zegt Heyns maar: "Iemand roepen wil zeggen uitnoodigen om te komen . . . . En dat is altijd de beteekenis . . . . Het doel van deze uitnoodiging is ons eeuwig behoud . . . . Dus is op grond van Gods Woord het Evangelie ook te beschrijven als een dringend uitnoodigen Gods aan alle creaturen en aan ieder tot wien zij komt om onverwijld te komen en deel te ontvangen aan de verlossing in Christus . . . . Dat kan niet anders dan welmeenend zijn. . . . . omdat het een boodschap Gods is . . . . die wil, dat alle menschen zalig worden."

Zoo leert Heyns.

Zoo prediken velen het hem na.

En dat is niet Remonstrantsch? In ernste: verklaar mij dan, wat wel Remonstrantsch is!

Doch de redeneering, dat is zoo helder als kristal, berust op eene verdraaiing van de beteekenis van de "roeping."

Nog een kleine stap en Heyns is, waar hij wezen wil. Het Evangelie Gods wordt nu voorgesteld als een welgemeend, algemeen aanbod van genade. Zie hier:

"Er is echter nog een derde beschrijving van het Evangelie, namelijk, dat het is *een aanbod van genade*, vergezeld van een bevel om het te gelooven, en van de uitdrukkelijke verzekering, dat wie gelooft zalig zal worden. Deze beschrijving stelt weer iets anders in het licht, en wel dit, dat de Heere met het heil der verlossing tot zondaren komt bij wijze van een *aanbieding* er van, waarin een zekere inbezitstelling opgesloten ligt. Niet een volle in het bezitstelling, want die kan,

gelijk bij elke aanbieding slechts volgen op aanneming en toeëigening van het aangebodene, en zoo die niet volgt, vervalt de aanbieding en wat er toe behoort vanzelf. Maar toch een inbezitstelling voor zoover een aanbieding op het aangebodene een recht geeft, dat men zonder de aanbieding niet kan hebben, het recht namelijk, om er als het zijne mee te handelen, het te nemen en zich toe te eigenen, een recht dus van genaderijke beteekenis.

"Ook deze beschrijving van het Evangelie als een aanbod van genade, en wel een algemeen en voor allen welmeenend aanbod van genade, is op Gods Woord gegrond en in onze Belijdenisschriften opgenomen als een stuk van de Gereformeerde leer.

"De uitdrukking 'aanbod van genade' komt in de Schrift niet voor, maar de zaak zooveel te meer, want die is te vinden in elke in Gods Woord voorkomende Evangelie verkondiging."

In hoeverre dit laatste waar is, namelijk, dat de zaak "zooveel te meer" in de Schrift voorkomt, moeten we later onderzoeken, als we op de door Heyns aangehaalde teksten ingaan. Wij zijn in elk geval blij met de erkentenis, dat Heyns met zijne redeneering ten slotte uitkomt bij eene beschrijving van het Evangelie, die in de Schrift niet voorkomt. Dit is voor Heyns niet van veel gewicht, maar voor wie uit de Schrift wil redeneeren van des te meer gewicht, omdat de Schrift overigens op allerlei wijze het Evangelie omschrijft, zooals we straks hopen te zien.

Het is thans genoeg, indien we zien, dat we, volgens Heyns, het Evangelie zouden moeten omschrijven als volgt:

Het Evangelie is de blijde boodschap Gods aan een reddeloos verloren wereld, waarin God welmeenend aan alle menschen de vergeving der zonden aanbiedt, hen daardoor in bezit stellend van de zaligheid, maar zoo, dat zij dit heil moeten aannemen en dat de inbezitstelling van Godswege door menschen wordt verijdeld, indien ze het heil verwerpen, ook nadat God hen dringend tot het heil heeft uitgenoodigd.

Het is ook van belang, dat we goed duidelijk hebben gezien, dat Heyns tot heel deze voorstelling van het Evangelie niet komt door studie van de Heilige Schrift.

We zullen verder zien, tot welke voorstelling van het Evangelie we komen op grond van en door ernstige studie van Gods Woord.

H. H.

Financial Problems of Christian Schools

II

In our last issue we made a suggestion as to a possible way of dealing with the financial difficulties of our Christian Schools properly and effectively.

We also then stated that we could not agree with and support many of the methods that are being employed at the present time.

To these we purpose to refer in the present article.

The first category of methods followed are those that involve a denial of the freedom of the Christian Schools. Our schools are no parochial institutions; they are no Church-schools; they are free schools, schools of the parents, upon whom is incumbent the obligation of instructing their children, organized for the purpose into a society for Christian Instruction, electing from their own number an executive board.

Hence, it is upon that society that also rests the task of solving the financial problems of their own schools in their own way. If, for any reason, the schools incurs a debt, the debt is theirs and theirs only. And they cannot possibly shift the responsibility to pay their debt to any other party or organization.

Yet, the attempt to make such a shift of responsibility is frequently made in recent years.

And the easiest party upon whom this responsibility of paying for the instruction of the children in the Christian Schools can be loaded is, naturally, the Church.

I say naturally; for, no one will deny, that the Church is deeply interested in the existence and maintenance of the Christian Schools, neither that she has a moral obligation with respect to them. Consistories certainly have a calling to labor for a one hundred per cent attendance of these schools by the children of the church committed to their charge. Besides, although they have no direct supervision over the Christian Schools and cannot have, they are, nevertheless, interested in the character of the instruction that is being offered in these schools. Besides, especially in recent years, the Church is considered an easy medium to collect money. And thus it is but natural, that when a shift of financial responsibility is contemplated by school-boards, the first party that presents itself to their minds is the Church.

Mark, I am not referring to requests for collections or free gifts by the Churches to the Christian Schools. Neither am I objecting to the custom of some Churches, that present an annual budget to their congregational meetings, to specify a certain amount to be raised during the year for the support of the Christian School attended by their children. This is perfectly proper; it involves no violation of the principle of the freedom of the Christian Schools; it does not imply a shifting of the responsibility from the society to the Church. The society, in that case, remains the responsible party.

But I do refer to the method of approaching the consistories of the various churches, whose children attend a certain school, in such a way that the implication is clearly as if these consistories as such were responsible to shoulder the debt of the schools.

Here is an illustration.

A certain school runs a deficit, partly due to the

fact, that many of the children did not pay their tuition, or paid it only in part. The schoolboard allow this failure to pay tuition to continue until their debt is considerable and a serious financial problem is facing them. The children of four different churches attend the school. The board now composes a list of all the children delinquent in the payment of their tuition, classifies them according to their church-connection, and approaches the consistories with these lists, suggesting that the church is obliged to pay the deficit.

This is wrong.

It is principally a mistake, for the school is a society-school, a school of the parents. The children do not attend the school as members of the church, but as children of their parents. Delinquent tuition cannot possibly be regarded a debt of the church. And never should it be so presented to the consistories.

It is also practically a very serious error. For, the schoolboards in this way, by requesting that the consistories pay them a lump sum in such cases, seriously interfere with the work of the deacons. Parents that are unable to pay their tuition should apply to the deacons for aid. And the deacons should, before rendering such aid, properly investigate as to the need of the family applying. All this would run in proper channels if the schoolboards simply refused to accept children unless they pay their tuition; if, then, the parents would ask for aid from the deacons; and the deacons would not be deprived of their opportunity properly to perform their calling.

The method illustrated above is principally and practically wrong. It should not be employed at all.

Another group of methods are those that are in violation of the Christian character of our schools.

I am now referring to the many benefit-programs that are offered for the purpose of helping to support the Christian School.

These have been multiplying of late till it becomes fairly nauseating to read their announcements in papers and bulletins.

Again, I am not condemning the custom of rendering an occasional program, providing it be of a sound and specifically Christian character (all other programs ought to be strictly and severely condemned), and of taking an offering at such occasions for some Christian cause.

Such a program cannot be called a benefit-program.

By the latter I mean programs that are especially prepared and offered for the purpose of supporting the Christian School or any other Christian institution or cause and that is in desperate need of extra gifts and collections.

I do not care to make it a secret that such methods, in our opinion, ought to be despised by Christian people.

First of all, because the implication really is: "we know that you still have money; only your spiritual condition is so poor and your love for the Christian School is so lukewarm, that you will not sacrifice for it; but while you will not sacrifice freely for the cause according to the best of your ability, we realize that you will give for an entertainment what you will not give for God's Kingdom; we will, then, entertain you to get some money!"

And such giving is abominable in the sight of God.

If our Christian Schools must stand or fall with these entertaining benefit-programs, they will fall!

Secondly, these programs are to be condemned because of their very frequency. Hardly a week passes of late, but several programs are offered for the entertainment of the people, sometimes three or four or even more on the same evening. It occurs to me, if in these serious times, in which the economical and political structure of the entire world threatens to totter and collapse, the people of God must congregate, they could do so for better purposes than to be entertained.

And this brings me to my last objection.

These programs, as to the content of what is offered, are often a disgrace to the people of God and to the cause of Christian Instruction.

I do not speak of all programs that have been and that are offered for this purpose.

A program may very well be edifying, when the people of God gather for spiritual enjoyment, for instruction and prayer, or for the praise of God in song.

But when the silliest plays, drama's, comedies and dialogues and other such worldly thrash, are offered to the Christian public, and when such methods must be employed in order to elicit a little money out of the people for the support of Christian institutions, the whole thing becomes too abominable to even be called ridiculous.

I would not hesitate at all to suggest: Ye, that are really in need of such silly nonsense in order to offer your money for the Christian School, keep your money and leave the support of God's Kingdom in the world to them that are willing to seek first the Kingdom of God trusting that all things will be added unto them!

H. H.

IN MEMORIAM

Whereas it has pleased our Heavenly Father to take away by death on April 23, 1933, at the age of seven months, the infant Daughter of Mr. and Mrs. Koertering,

LOIS ELAIN,

The consistory hereby expresses their sympathy to our fellow consistory member and Mrs. Koertering and family in their bereavement.

That the God of all grace comfort the bereaved through His sustaining grace, and that the affliction be sanctified to the hearts of us all, knowing that all things work together for the good for those that are called according to His purpose of grace.

The Consistory of the Prot. Ref. Church at Holland, Mich.,

Rev. M. Gritters, Pres.
H. A. Van Putten, Clerk.

Jesus Washeth the Feet of His Disciples

> Now before the feast of the passover, when Jesus knew that his hour was come that he should depart out of this world unto the Father, having loved his own which were in the world, he loved them unto the end.
>
> And supper being ended, the devil having now put into the heart of Judas Iscariot, Simon's son, to betray him;
>
> Jesus knowing that the Father had given all things into his hands, and that he was come from God, and went to God;
>
> He riseth from supper, and laid aside his garments; and took a towel, and girded himself.
>
> After that he poureth water into a basin, and began to wash the disciples' feet, and to wipe them with the towel wherewith he was girded. John 13:1-5

So reads the account of an action of Christ that perhaps as much as anything He had ever done set them to wondering. They were totally at loss how to explain the deed. Their conscience must also have smote them; for not so many hours ago they had again been disputing among themselves who was to be the greatest in the Kingdom. They had entered the room where they were now supping with soiled feet, as they had been on the way. All the equipment needful for a footbath was at hand: the basin, the towel and water. Custom now called for some menial labour consisting in the washing of feet. There was none other than themselves to perform it. But no one of their number would deign to be servant to the others. For the ambition of all was to have the dominion, to attain to the highest possible seat in His Kingdom. The mother of two of their number had even approached Him on the matter. Could her sons each sit on His right and left hand when He would have come to His own. Little do they at this juncture understand that citizenship in the Kingdom spells service. This He will now teach them. So He washes their feet.

The meaning of this action of His is easily grasped: I, your Lord and Master cleanse you, my own, from all your sins in My blood that I am now about to shed for you and for many. Know then that the labour to which He now stooped was symbolical. The poured water pointed to His blood; and the dust that clave to their feet, to their sins, to the guilt and filth in which they had been conceived and born and which produced in them all sorts of sin, being in them as a root thereof. And as He had poured water into a basin, so would He now pour His life and thus provide Himself with the means for their cleansing. Yea more, He Himself would do the actual washing. So would He, their Lord, serve them and all His people, that they, as cleansed, might show forth the praises of God forever.

Now that His hour had come, this is what He tells them once again. Though they understand not what He doeth, it does not matter; they will understand hereafter when He as the Christ exalted will have returned to them in His Spirit and will have led them by His Spirit into all truth and thus also in the truth incorporated in His washing of their feet. Then they will know, and shame will cover their faces as often as they will return in their minds to their petty quarrelings in which they had persisted to the very last. Then, when they will understand, they will contemplate the vile ambitions that stirred in their bosoms and despise themselves. And when against the dark background of their carnality, Christ will rise before their minds in all the glory of His love and obedience, how they will praise!

How great the love He bore them! How matchless His obedience! How firm His determination to offer Himself! How the zeal of God's house consumed Him! Consider the incentive, the impulse of His washing their feet. According to the record of John, it was before the feast of the passover. He knew that His hour had come that He should depart out of this world unto the Father. He knew that the only way leading out of this world would take Him through fire and water, into the company of strong bulls of Bashan who would beset Him round, gape upon Him with their mouths, as a ravening and a roaring lion. He realized that on this way He would be a reproach of men, and despised of the people, that all they seeing Him would laugh Him to scorn, shoot out the lip, shake their head and say, "He trusted on the Lord that He would deliver Him; let Him deliver Him, seeing He delighteth in Him." He knew that in the abyss into which the way descended all the waves and billows of God's wrath would go over Him. Yet He was resolved to go by this way — the way, that would lead Him over Golgotha with its terrible cross, into death and through the grave. Such was His resolve; for He knew that only the way of the cross led out of this world. And out of this world He should now pass, wanted to pass.

Out of this world! What a terrible and woeful reality this word *world* signifies! *World* stands for sin, for this earthy, for corruption, misery, woe, suffering. Say world, and you say wrath, curse, damnation, death and endless hell. And there is such a world — a world where the curse of a righteous and holy God is, must be, operating; a world of corrupt men over whose unrighteousness the wrath of God must be revealed. There is a hell where God's wrath must burn eternally, and a grave that must constitute to this hell the gateway. There must be death, dragging man to this grave. Sin must have dominion; for man in Adam, his covenant head, embraced the lie of the devil and shook his vile fist in the face of God.

There is therefore *this world.* Into this world He had come. And the hour was now that He should depart out of this world unto the Father. And the Father was ready to receive Him. For though in this world, He had not been of this world, but with all His strength had persistently sought and preached a heavenly kingdom, had set His affections upon things above: life and

immortality, glory and dominion for Himself and His people. And for the joy that had been set before Him, He had thus far chosen to endure the cross and despise the shame. Satan had dangled before His eye another joy without a preliminary cross. But all attempts to enduce Him to choose the devil's earthy, God-provoking and therefore doomed kingdoms had met with a dismal failure. Steadfastly He had set His face toward Jerusalem. Had He listened to the temptor — which He could not do — this world would have closed in on Him and with it He would have passed away, disappeared into the depths of death forever. But He had not yielded. He could not, though His temptation had and continued to be actual enough. Thus He had been quick of understanding. Righteousness had been the girdle of His loins, and faithfulness the girdle of His reins. For the Spirit of the Lord had rested upon Him. And this Spirit will abide with Him. The Lord had promised. He will therefore pass out of this world, not alone by Himself but with His people with whom He is eternally united.

Out of this world will He pass; this world with its sin and misery, with all its woe and suffering, and with its curse, its death and its hell. But how will this be possible? Consider that He is united to a people by nature dead through trespasses and sin, children of wrath, deserving of curse and death and hell, children therefore who enter into the very make-up of this world and whose sin expose them to the very wrath by which this world must be consumed and involve them in the very fate by which this world, according to the righteous judgment of God, must be overtaken. How can He pass with these unto the Father, to dwell in the Father's house, to walk in the light of the Father's countenance, to enjoy the Father's fellowship and to be blessed by the Father forever? Know that he will bear the griefs of His own, carry their sorrows, be wounded for their transgressions, be bruised for their iniquities. The chastisement of their peace will be upon Him, and with His stripes they will be healed. He will bear their curse, atone for their sin, swallow up their death unto victory. Thus will He deliver them from this world, from all that this world stands and calls for, and pass with His own unto the Father, because He takes the way of the cross. Loving His own He will love them unto the end.

Such was His resolve. And to this His firm determination, He gives expression when He washes their feet. Through this act He declares unto them, though they do not as yet understand, that He will cleanse them from their sin and in so cleansing them set them in heavenly places. And by this same act He declares unto the Father that He comes; that His delight is to do the will of His God.

His will He will do. He will offer Himself and thus prepare a place for His own in the Father's house. And as the exalted Christ He will return to them in the Spirit and receive them unto Himself that where He is they may also be. This He will do, knowing that for this very purpose the Father has given into His hands all things: Judas who betrays Him; the devil whose tool Judas is, the wicked who even then were plotting against His life and will soon be clamouring for His crucifixion. All things are in His hands. All powers that be: death, life, angels, principalities, powers, things present, things to come, height, depth and any other creature. So, as one in whose hands has been given all things, He enters His hour. It means that they lay hold on Him because He wills and that without His will they can do nothing. All things are His. Hence He will suffer as one who reigns. He will die triumphant over death, hell and the grave. And when He shall be lifted up, He will draw all men to Himself because in His hands are all things.

This He knows. And He knows, too, that He came from God, that God has called, sent and upheld Him, that the Spirit of God is upon Him, that He might bring forth judgment to the gentiles; that the Lord has called Him in righteousness, holds His hand and keeps Him, gives Him for a covenant of the people, for a light of the gentiles; to open the blind eyes, to bring out the prisoners from the prison, and them that sit in darkness out of the prison house.

Verily, He came from God. This He knows. And it is evident that this He has willed; for He has spoken God's words, declared God's wisdom, performed God's works. Him, the Father, He has glorified. His name He has manifested unto the men which were given Him out of the world.

"And went to God" through suffering to be glorified with the Father's Own Self with the glory which He had with Him before the world was. This He knew and willed. Will did He to enter His hour that has now come upon Him as one who came from God and went to God. And the unmistakable proof of this is that, now that His hour has come, He washes their feet. Here we have to do with an act that is truly expressive of all He knows, of all He wills, expressive of His firm and abiding purpose, of the intent of His pure heart, of His hallowed dispositions, of His attitude toward the Father. It is an act, this washing of their feet, that must be received as the unmistakable sign that He knew and was resolved to continue as the obedient servant of the Father, that therefore He was not the victim of circumstance or the hopeless prey of the devil's henchmen in that dark hour but Lord supreme who brought a voluntary sacrifice well pleasing unto the Father.

He knows — the Father's will; knows that He must go by the way of the cross. And how well He knows. Has not the devil put into the heart of Judas Iscariot, Simon's son, to betray Him? And He knows this. Also through the action of this traitor the Father declares unto Him that His hour has now come, now, that the very man which did eat of His bread lifted up his heel against Him. How the action of this man must

have stung Him, cut Him to the quick. But the Father will glorify Him. How great the comfort, the knowledge of this affords Him. How He set this glory before His eye! How it occupies His mind! When Judas is gone out, He speaks to them of this glory: "Now is the son of man glorified, and God is glorified in Him. If God be glorified in Him, God shall also glorify him in Himself, and shall straightway glorify Him."

He washes their feet. He knows, therefore. But His disciples do not know. Had they understood they would not have been disputing among themselves who was to be the greatest in the kingdom. Their disputing finds its explanation in the circumstance that their conception of Christ and His kingdom is earthly. The sad fact is that the lines of thought they are pursuing has not as its point of convergence the suffering servant of Jehovah, but a servant that is the product of their own imagination. Christ had set before their eye the truth about Himself often enough. But too shut in were they by their own thought-structure to perceive the truth. Also the speech that comes to them through His washing their feet falls on deaf ears. They are therefore ignorant of the purposes of God. And their ignorance is, at least to an extend, willing.

It could be expected therefore that the washing of their feet by their Lord and Master fills their heart with amazement and resentment. In their minds they have seated Him in a throne. And here He is bending over their feet as some slave. His behaviour is perhaps as vexing as astonishing to them. What will become of their dreams if He persists in making Himself of no reputation among men?

The Lord's action was especially provoking to the impetuous and blundering Peter. But he keeps silence until the Lord comes to him. Then he speaks: "Lord, dost Thou wash my feet?" 'The others permit Thee to perform this labour upon them. And they permit it to their great shame and discredit. They should know better but do not. Their feet Thou dost wash. But dost Thou, thinkest Thou, to wash my feet . . . . Thy, my Lord, my Master. Do masters wash servants' feet. It is a thing unheard of, Lord. And Thou art Lord, yea, the very Son of God!'

Peter's remonstrance springs from a strange mixture of ignorance, pride and genuine, ardent, love for Christ. But in replying, Christ touches upon His lack of understanding: "What I do, thou knowest not now; but thou shalt know hereafter." But Peter is not to be reasoned with. Taking little notice of what Jesus says, he retorts with considerable vehemence and finality, as if he were the master and Christ the servant: "Thou shalt never wash my feet." He has spoken. Let Christ hear.

Had Peter become suddenly aware of the implication of his refusal to allow Christ to wash his feet, he would have been shocked beyond measure. His saying, "Thou shalt not wash my feet" is, rightly considered, equal to the saying, 'Thou shalt not cleanse me from my sin in Thy blood. I will not to be saved by Thee from my sins. I will to perish.' That this is the meaning of his saying is evident from Christ's reply: "If I wash thee not, thou hast no part with me." The full, deep meaning of this reply Peter at this juncture is not at all capable of grasping. Yet Christ has spoken the word that immediately brings him to his senses. If the Master washes him not he is without the Master altogether. And his refusal to yield will constitute the evidence that Christ is not his. But if the matter stands thus, if his being washed by the Lord somehow goes hand in hand with his belonging to the Lord and having a part with Him, let the Lord wash him, not only his feet but also his hands and head. For, though he can find no place in his thought-structure for a suffering Messiah, his soul cleaves unto Christ in love. "If I wash thee not, thou hast no part with me" are words that pierce his heart. "Lord," he therefore instantenously replies, "Lord, not my feet only, but also my hands and my head." So does he blunder from one extreme into the other, because he loves and because, loving, he understands not and is carnal.

Yet, though without understanding and carnal, and this applies to all the others with the exception of Judas the betrayer, he is essentially clean, the possessor of the life of regeneration, and thus a lover of and a believer in Christ. Therefore Jesus saith to him: "He that is washed needeth not save to wash his feet, but is clean, every whit." So the washing of the feet comes to signify the daily sanctification.

Having washed the feet of all of them, Christ, drives home to their hearts the lesson contained in His act — a lesson that corresponds to the immediate occasion of His act: the unwillingness of the one to serve the others. He says to them: "Ye call me Master and Lord: and ye say well; for so I am. If I then, your Lord and Master have washed your feet; ye also ought to wash one another's feet."

This, surely, they can understand — understand that they must serve one another. This, certainly, is the point here and not that henceforth they must in a literal sense make a practice of washing each other's feet. It is a spiritual service to which Christ here refers. It is a service consisting in the one restoring the other who has been overtaken by a fault, in considering one another to provoke unto love and good works. It is a service consisting in the one warning the other if he be unruly, in the one comforting the other if he be feebleminded, in the one supporting the other, if he be weak, in the one praying for the other if he be spiritually sick. It is a service that consists, in the words of Paul, in the one member working for the perfection of the other and for the edifying of the body of Christ, till we all come in the unity of the faith, and of the knowledge of the Son of God . . . .

The one shall wash the other's feet, not as the lord of the other but as his servant. Consider that

the proud wicked man will give you service, will deign to wash your feet; but he insists on doing so as your lord but not as servant of Christ and of His body. His vanity finds its explanation in the fact that He has never been washed by Christ. He deems himself a perfect man who of himself can render you a perfect service. He would even serve God by washing His feet.

We must be servants of Christ. For He only is our Lord. And He washes His own, those given Him by the Father, not as their servant but as their Lord. And their Lord He is. For He cleansed them in His very own blood. He reclaims them from death by His own word of life. He rules them by His Spirit. Of the grace He pours in them, He, too, is the fountain, for He is God.

If He, who is Lord, washes feet, they who are servants certainly should not recoil from this work. For the servant, certainly, is not greater than his Lord. Let him therefore engage in this work as one washed by Christ, as one who knows that through this washing he was made Christ's servant.

It ought to be plain then that the servant is one poor in spirit whose service is so much good fruit that can be borne because he who serves abides in Christ. Only the service that is the expression of a faith that lays hold on God as the fountain of truth and grace has true worth in the sight of Heaven. It is this service only that Christ had before His eye when upon a certain occasion He said to His disciples: "but he that is greatest among you, let him be as the younger; and he that is chief, as he that doth serve."

Opposed to this service is that of the proud, who lord it over Christ's heritage, the masters, who usurp Christ's place in His Kingdom and carry on as though the flock were their exclusive possession upon which they may impose their very own wills and which they may exploit in the interest of self. These, too, will serve; but in serving they seek self. They will wash the feet of others but will be washed by no one, not even by Christ; for they say, "we have no sin." They will judge others but will be judged by no one. They stand ready to remove the mote from the eye of the brother with their own eyes full of beams. They would be fountains without first drinking of the living waters that Christ gives. They would strengthen others without first being strengthened themselves and comfort others without first being comforted themselves. In a word, they serve as lords who imagine that from them, through them and unto them all things are. In serving, they seek and deify self. Their service, therefore is an abomination in the sight of God. Were He to admit them into heaven they would even insist on washing His feet.

Know, then, that the servant is the greatest in the kingdom of heaven if he be *truly* servant. But servant of who? Of God, of Christ, whose exclusive possession he is. But consider that for Him nothing can be now done that will benefit Him personally. For being very God, He, together with the Father and the Spirit, is triune God, the one perfect being, sufficient unto Himself and the overflowing fountain of all good. The whole earth is His and the fulness thereof. And as Mediator He is one in whom the fulness dwells. He therefore is not in the need of us, of our cleansing, of our bread and water, of our comfort and instruction. But we need Him, the glorified Christ. For He is our peace, our wisdom, our justification and sanctification, our resurrection and life, our way, truth and life, our very covenant. We can praise Him and magnify His name if He works in us the will to work and to do. But we cannot proffer Him anything that He does not possess, or give Him anything that He now has need of as one being in want. Therefore in giving content to our service He says not, "Wash My feet, and whereas I am hungered and thirsty and naked, a stranger, sick and in prison, — feed Me, give Me to drink, clothe Me, take Me in, come to Me in prison"; but He says, "Wash one another's feet; do it all unto my brethren." And He assures us that in as much as we have done it unto one of the least of His brethren, we do it unto Him.

So, then, the only way we can serve Him is to serve one another; and serving one another we serve Him. But though we cannot serve Him in the above described sense, He can serve us, be of infinite service to us. For by nature we lie in the midst of death, are blind, lame, and halt, sit in prison and in darkness. And how He serves His own. For them He shed His very blood. In that blood He cleansed them from all their sins and blessed them with all spiritual blessings in heaven. And He takes His own unto Himself. They shall appear before His face in Zion. And He serves them as their Lord and God! Shall we not then, who are His servants, serve one another, and by serving one another serve Him. The servant surely is not greater than His Master!

G. M. O.

Op Zondag, den 14den Mei, hadden onze geliefde ouders
THEODORE WIERSEMA
en
LAMBERTHA CORNELIA WIERSEMA—De Glint
het voorrecht hun 25-jarige echtvereeniging te herdenken.

Dat de Heere hen nog verder vele jaren moge sparen is de wensch en bede van hunne dankbare Kinderen en Zuster.

Mr. en Mrs. Melvin Wiersema
Henrietta
Jeanette
Hilda
Winifred
Winifred De Glint

I need not know the path ahead;
My Savior's walked that way,
And knows each step that I should take.
He'll show me day by day.

Andreas

Joh. 1:41.

Andreas, de broeder van Simon Petrus.

Zonder de laatste bijstelling zou men niet tot de conclusie komen dat dit tweetal door banden des bloeds aan elkander verwant waren.

Het zijn een tweetal apostelen, die schier in geen enkel opzicht op elkander gelijken.

Ook zijn die beiden nog te onderscheiden door de plaats welke elk hunner in den kring van Jezus' apostelen inneemt. De intiemste bestaat uit, Petrus en Johannes met diens broeder Jacobus en volgt Andreas, op zijn allerbest, als een vierde. Verder brengt hij het zeer zeker niet.

Deze broeder-apostelen nemen ieder hun *eigene* plaats in met hun wijd uiteenloopende karakters, aanleg en temperament. Petrus met zijn sanguinisch temperament, de overhaastige, hoopvolle, alles kennende, doch ook zichzelven-voorbijvliegende geest: De impulsieve. Andreas, de kalme, nadenkende, alles eerst overwegende en welberekende: De praktische volgeling van Jezus.

Petrus een geboren leider, de op zichzelf staande man, ook dan als het beter was om contact te houden en raad met de anderen te plegen. Andreas die gaarne volgt en die, indien maar even mogelijk, niets liever wil dan samenspreking met de anderen, of, door *hen* gevraagd wordt om raad en daad.

Als Petrus in hooger sferen verkeert, als hij op de wolken rijdt, kan Andreas hem niet volgen, maar ook als Petrus verlegen staat rond te zien weet Andreas er nog wel een weg op, om door actie hem eigen, doortastend op te treden en de zaak *zoo* door te zetten, dat de moeilijkheden als in een oogwenk uit den weg worden geruimd.

Dat is een karakteristieke trek in Andreas, genie voor actie.

Hij behoorde met de 'andere' discipel tot de volgelingen van den Dooper. Eenvoudig was zijn opleiding (wellicht ware opvoeding beter) geweest. Het eenvoudig visschersberoep dat hij uitoefende, had hem in de gelegenheid gesteld op het Galileesche meer na te denken over datgene, wat nog slechts een enkeling in Israel bezig hield: de hope en verwachting Israels.

De groep van deze ware Israelieten was inderdaad klein als we de geschiedenis der Heilige Schrift lezen. Hier en daar een enkele, die niet slechts Israeliet was in naam, doch inderdaad en waarheid.

In zijn eenvoudigheid heeft Andreas zich voor de vraag gesteld hoe het toch mogelijk was, dat er te midden van het volk waartoe hij behoorde zoo weinig was te bespeuren van wat zijn hart vervulde.

Het was dood in Israel, beide bij het volk en de leiders. In korte en duidelijke trekken wordt ons deze toestand geschilderd in Johannes' Evangelie (hoofdstuk 1). Johannes schijnt ons de 'andere' discipel te zijn, die met Andreas tot de discipelen van den Dooper behoorde.

De Heraut en Wegbereider was gekomen met de eenvoudige doch scherpe prediking: Het Koninkrijk Gods is nabij gekomen, bekeert u en laat u doopen en uwe zonden afwasschen.

Een bizondere verschijning, die man uit de wildernis gehuld in kemelshaar. En even bizonder was zijn prediking. Met de boetbazuin aan den mond dreunde het geluid zijner stem ver en wijd door. Een prediking, die de in slaap gevallenen wakker schudde. Er was beweging gekomen in Israel's gelederen, zelfs de leiders waren opgeschrikt en hadden eenigen hunner voor verdere informatie er op uitgezonden. 't Was tegen gevallen, want ze waren niet met het doel gekomen een wegbereider, doch om den Christus zelf te zien, zooals het heette, moesten zij voor deze buitengewone zaak toch op zijn minst een buitengewoon rapport uitbrengen. *Zóó* was men gekomen, om dan, zonder verdere notitie van hem te hebben genomen, onverrichter zake terug te keeren. Het viel niet mee. Het kon heel best bij het oude blijven, zoo dacht men.

Maar *zóó* waren allen toch niet. Er waren er, die halsreikend naar verandering uitzagen. Die bij het doode en muffe, oppervlakkige en krachtelooze van wat voor dienst van Jehova doorging, niet konden uithouden. Zij hadden al lang gevoeld dat er iets aan schorte, dat het er wel fraai van *buiten* uitzag, ook nog wel het vleesch streelde en genot verschafte voor den natuurlijken mensch, maar waarmede hoofd noch hart konden worden verzadigd. Er zat geen levensbezieling in, omdat het een vormendienst was die alle harteklop miste, zooals het altijd het geval is wanneer de kerk en hare dienaren veruitwendigen. Wel veel drukte en praal, doch geen leven. Sleur der gewoonte, die den mensch nog doet loopen op de paden der traditie. Confessioneel gezond, echter geestelijk dood.

Onder die omstandigheden was Johannes opgetreden. Hij was doopende aan de Jordaan en de Heiland was tot hem gekomen om door hem gedoopt te worden. De volgende dag staan Johannes, Andreas en de 'andere' discipel aan den oever en als Jezus voorbij wandelt roept de wegbereider, wijzend op Jezus, 'Zie, het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt.' Had de Dooper wellicht gesproken over het Oud-testamentisch offer en wordt hij nu in de gelegenheid gesteld naar de vervulling heen te wijzen onder dien blijden uitroep? Hier was het keerpunt, het begin van de crisis, de overgang naar de nieuwe bedeeling, waarvan het licht in zijn prediking alreeds had geschemerd. Door die prediking waren de grootste verwachtingen in hen gewekt en werd het verlangen geboren om Jezus te zien en, indien mogelijk, met Hem te spreken. Voor alsnog hebben zij Johannes niet verlaten om Jezus te volgen, maar zeker is het, dat het begin van die overgang hier ligt, bij deze allereerste ontmoeting met den Heiland.

De uitroep, 'Zie, het Lam Gods,' is Andreas en zijn

metgezel niet ontgaan. In stilte wandelen zij achter den Heiland aan. Prachtig voor het doek van den schilder om deze drie te schetsen. Jezus is pas teruggekeerd uit de woestijn waar Hij door den duivel was verzocht geweest, gereed om Zijn werk in het openbaar te beginnen. Hij wordt gevolgd door de eerste dergenen, die Hem van nu aan ten einde toe zullen volgen. Johannes staat daar wellicht met meerdere van zijn discipelen en Jezus wandelt heen met Zijn rug naar dien kleinen groep gekeerd, gevolgd door die beiden, wien het alsnog aan moed ontbreekt Hem te vragen, wat het verlangen van hun hart is. Doch de Heiland laat niet op Zich wachten. Zich omkeerende vraagt Hij, 'Wat zoekt gij'? Niet, wien zoekt gij, want dat ware overbodig geweest. Zij hebben het immers uit den mond van den Dooper gehoord, dat Dien zij volgen het Lam Gods is? Daarom, waar woont Gij, Rabbi? Het is hun om onderwijs te doen, een onderhoud te mogen hebben waardoor, wat nu nog duister voor hen is, moge worden opgeklaard. En de Meester laat Zich niet onbetuigd, 'Komt en ziet.' Het oogenblik is aangebroken waarop zij gewacht hadden Hem te ontmoeten, indien mogelijk, met Hem te spreken, van Wien Johannes getuigd had 'Die na mij komt, is voor mij geworden, want Hij was eer dan ik.' Het is de 'andere' discipel bij het schrijven van zijn Evangelie weer helder voor de aandacht gekomen wat de inhoud van dit allereerste gesprek was, waarom hij op des Doopers woord onmiddellijk laat volgen 'En uit Zijne volheid hebben wij allen ontvangen, ook genade voor genade.' Zij hebben iets geproefd op dien dag uit die overvloeiende fontein der genade, want Hij was het uit Wien zij mochten gedrenkt worden. Zij zijn met Hem meegegaan Andreas en zijn metgezel en hebben Jezus' woorden ingedronken. Het ligt voor de hand wat de inhoud van dit gesprek geweest is. Weliswaar geeft Johannes ons er geen verslag van en *schijnt* ook hier niets anders ons over te blijven dan ons in gissingen (vergissingen) te verdiepen, doch na dit gesprek met den Meester vervolgt de Evangelieschrijver het volgende vers, 'deze (Andreas) vond *eerst* zijn broeder Simon,' als resultaat van den indruk welke het gesprek op hem had gemaakt. *Eerst*, nog voor hij iets anders deed, zoekt en vindt hij zijn broeder. Ligt er niet de heenwijzing in van wat zijn hart vervulde als vrucht van dit gesprek?

Andreas kan hetgeen hij gezien en gehoord heeft niet voor zichzelf houden, maar gaat er direct op uit, om van het gehoorde en van wat hij zag getuigenis af te leggen. Wij hebben den Messias gevonden en dat moet ook dien ouderen(?) broeder weten. Genade is nooit gierig maar mededeelzaam en rust niet tot ook anderen weten wie en wat Jezus is. Het is teekenend, dat Andreas *eerst* gaat tot hem, aan wien hij ten nauwste verwant is, en niet alleen opmerkelijk, maar ook leerzaam. Door zijn kloek getuigenis wordt hij middel, om den broeder wiens plaats veel grooter zal zijn dan die welke hij inneemt, naar Jezus te leiden.

Dit mag niet zoo opgevat, alsof het de eerste maal was, dat deze broeders over den Heiland spraken en er nu bij Petrus plotseling een krachtige omkeering plaats greep, de Messias-verwachting bezielde al de Apostelen (Judas wellicht incluis), maar het viel eerst Andreas te beurt omtrent den verschenen Messias blijde getuigenis te mogen afleggen. Waar beiden op hoopten en naar verlangden, was door Andreas *eerst* gevonden en het dacht de schrijver in het Evangelie goed, dit feit ons te vermelden in verband met het naar Jezus leiden van Petrus, als vrucht van zijn eerste onderhoud met Jezus.

Er wordt ons in de Heilige Schrift niet veel meer aangaande Andreas medegedeeld (we laten de verhalen der ongewijde geschiedenis liggen). Zij wijst ons nog op een tweetal voorvallen, waardoor we iets van zijn karakter kunnen weten.

Het eerste vinden we in Joh. 6:8, 9 bij de spijziging der vijf duizend. De Heere had Filippus gevraagd, 'Vanwaar zullen wij brooden koopen?' en deze maakt de overbodige opmerking, dat twee honderd penningen niet toereikend zijn om deze groote schare te voeden. Dan is het juist Andreas, die bij deze gelegenheid zich doet gelden als de man, die de Heiland op de voorraad wijst van slechts vijf gerstebrooden en twee vischjes. Hij pakt de zaak *zoo* aan, dat de praktische wijze van zijn karakter ook hier duidelijk aan den dag treedt. Toegestemd, dat Andreas er zelf niet veel heil in ziet, ook toegestemd, dat het ons zijn kleingeloof doet zien, iets waaraan hij even schuldig staat als Filippus, hij is toch de eenige in den kring der discipelen, die althans een poging waagt iets te doen. Filippus zegt, er is geen beginnen aan, Andreas voert aan, dat ofschoon het wel waar is en ook hij de onmogelijkheid ziet om allen te voeden, er althans nog wel *wat* gedaan kan worden voor sommigen.

Nog later vinden we die beiden in een eenigszins ander geval te zamen. Het is vlak voor des Heilands kruisdood, dat er enkele Grieken komen en aan Filippus vragen om Jezus te zien. Zij waren gekomen om Jezus te herinneren aan Zijn op handen zijnde dood. De eerstelingen die Hem zullen geworden, nadat Hij door lijden tot heerlijkheid zal gaan, om daarna ook in de heerlijkheid des Heilands te deelen. Zij kloppen als het ware op de deur van het Koninkrijk der hemelen, ofschoon die deur vooralsnog niet voor hun geopend kan worden, want Jezus is zelf nog niet verheerlijkt. Filippus weet er geen raad op, naar het schijnt, en wendt zich tot den doortastenden Andreas, die ook in dit geval er wel een weg op zal weten. En gelijk als hij gedaan had met zijn broeder Petrus zoo schijnt het hem het beste toe om deze Grieken direct tot Jezus te leiden. Dat had geholpen in het allereerste begin, en dat zal nu ook wel meevallen, schoon dit op dezen oogenblik toch verkeerd was gezien.

W. V.

Mission Questions

Miss Wilh. W. of Gr. R., Mich., asks:

Editor:—

Will you kindly give some light on these questions?

What is the Scriptural meaning of mission-work? In what way should it be done and who can do it? Is there any difference between witnessing for Christ (as every child of God is called to do) and doing mission-work, as this term is used so often in our day?

Answer:

An elaborate essay might be written in answer to these questions. Nor would it, perhaps, be superfluous or impracticable to develop the true conception of the work of mission in the light of Scripture. So many different notions appear to be in the air about missions, or, what is, perhaps, still worse, so much so-called mission-work is carried on that is not based on any principle at al, neither seems to care about the principles that ought to motivate all our work, also mission-work, that it cannot be considered out of place to develop and emphasize the truth in this respect. But we shall not attempt to do this at present. Only to emphasize the chief principles that lie at the basis of all true mission-work may be regarded as sufficient in answer to the above questions.

By "mission" in the strict sense of the word, must be understood that official work of the Church by which she carries out the testimony of the truth, preaches the gospel to those that are in darkness, that have never heard of the truth in Christ or that have weaned away so that they have become strangers to the gospel.

As the very word implies, mission-work is the execution of an official task, the work of one that is officially sent and can speak with the authority of Him that sent him. As an ambassador has an official mission, so that he alone is empowered to carry it out, to deliver the message with the authority of the government that delegated him, so the missionary has an official calling, an official task to perform, an official message to bring, and he speaks in the name of His Sender. Mission-work, then, implies three elements: 1. That there is one that sends. 2. That there is one that is sent. 3. That there is a mission that must be carried out by him that is sent, that there is a message to be delivered. The relation between Him that sends and him that is sent is one of authority and obedience. Only he that sends determines who shall be sent, to whom he shall be sent, with what message he is to be sent and how the task is to be carried out. And only when the proper, appointed, delegated party carries out the work, when that party strictly adheres to his instructions in the Name of the Sender, can we speak of mission-work.

The Sender is ultimately God. He alone has authority to send and to determine what shall be proclaimed.

The One that is sent is centrally Christ. He is the Anointed of God, appointed over the entire house of God. He is the Servant of Jehovah, sent to preach liberty to the captives, to open the eyes of the blind, to comfort all that mourn in Sion, to be a light unto the Gentiles, even unto the ends of the earth. He is the chief, principally the only Prophet of God, Who is anointed to reveal the whole counsel of God respecting our salvation. And He carries out His mission from the beginning even to the end of the world. That is the reason why our Heidelberg Catechism can explain in Lord's Day 21, that the *Son of God* from the beginning to the end of the world, gathers by His Word and Spirit a church chosen unto eternal life. He did so through patriarchs and prophets in the old dispensation. He did so personally during His public ministry on earth. He did so through His apostles after His ascension in heaven. And He still does so through His Church in the world. But always it is He that is the missionary, the Servant of the Lord, that by His Word and Spirit gathers His Church, chosen unto everlasting life.

For this reason the work of mission is now carried out by Christ through the agency of His Church in the world, by His Word and Spirit. This is evident from the Lord's final commission, which He confers upon the apostles. Go ye into all the world and preach the gospel to every creature! Go ye, therefore, and teach all nations, baptizing them in the name of the Father, and of the Son and of the Holy Ghost, teaching them to observe whatsoever I have commanded you; and, lo, I am with you alway, even unto the end of the world! But ye shall receive power, after that the Holy Ghost is come upon you; and ye shall be witnesses unto me, both in Jerusalem and in all Judaea, and in Samaria and unto the uttermost parts of the earth! Mk. 16:15; Matt. 28:18, 19; Acts 1:8. It is evident that here the Lord definitely sends the apostles, but them as representing the New Testament Church, to carry out the work of preaching the gospel. For, that not only the apostles are meant is evident from the scope, the universality of the task. This, that the work of mission belongs to the Church, is also evident from the example of the sending forth of Barnabas and Paul by the Church of Antioch and from the rest of Scripture in as far as it has bearing upon this work. It is evident from the very fact, that Christ has definitely instituted His Church and committed unto her the ministry of His Word. The task of mission, then, is incumbent upon the Church, and the Church carries out this work through its office-bearers.

From this it is evident, that not every individual upon his own initiative and authority is a missionary or may to pretend to be such. It is true, that all believers are prophets, priests and kings. It is also true, that by their confession and walk they are witnesses

of Christ. But it remains a fact, nevertheless, that Christ entrusted His Word and the preaching of that Word not to the individual Christian apart from the Church, but to the Church, and that He Himself has willed to institute His Church that she might function as a whole through its office-bearers.

This is also evident from the very task of missions. It is rather comprehensive. It consists of preaching the gospel, in instructing in the whole counsel of God, in teaching all that Christ commanded, in administering the sacraments, in instituting the Church, wherever Christ brings His Body to manifestation. Thus the apostles understood their commission. Just consider the example of the apostle Paul. He certainly preached the gospel, baptized, either personally or through his helpers. But he also instructed them that were converted in all the counsel of God, laboring day and night with tears among them. Through his labors churches were organized in many places, in Lystre and Derbe, in Ephesus, Philippi, Thessalonica, Corinth and many other places. These Churches were instituted with elders and deacons, with the ministry of the Word and of the Sacraments, they maintained their public worship, excersized discipline over their own members and cared for their poor. Hence, Paul did not consider his work finished when he preached the gospel, but consciously aimed at the instituted manifestation of the Body of Christ.

In conclusion let me make this remark, that even today, Christ sends whomsoever and whithersoever and whensoever He wills, He prepares the field, He points out the field to His Church, He prepares and calls and separates the men for the field. And the Church must follow Him and go where and when He calls.

H. H.

OP DE LENTE

De planten botten uit; de vruchtenboomen bloeien;
Weldra aan tak en twijg wordt weer de vrucht gezien,
Och, mocht ook ik, in 's Heeren hof geplant, er bloeien,
En aan mijn Hovenier mijn liefdevruchten bien!

Hoe dor en levenloos de velden mogen schijnen,
Mocht ook mijn ziel aldus, na lang en droevig kwijnen,
In 't naad'rend voorjaarsuur ontspringt het leven weer.
Weer levend door Gods Geest, ontluiken, Hem tot eer!

Gij, schepper der natuur, die Uw verbond blijft houden,
En na de winterkou de lente keeren doet,
Gij zijt dezelfde nog voor wie Uw Woord betrouwden,
En geeft na koude en dood weer voorjaar in 't gemoed.

Psalmen In Den Nacht

Daar is echter een volk, dat niet psalmzingt en jubelt, ook in den nacht. Volgens het getuigenis van Elihu is er een volk, dat schreeuwt vanwege den arm des grooten. Daar zijn menschenkinderen die, wanneer de schrikwekkende schaduwen van den nacht zich samenpakken over hun arm hoofd, in wanhoop en vertwijfeling terneer zitten; die den Naam des Allerhoogsten uitdrukkelijk lasteren vanwege de plage die hunne tent naderde; menschen, die al kermende den adem uitblazen.

Ze zeggen niet: "Waar is God, mijn Maker, die psalmen geeft in den nacht?"

Neen, die menschen, dat geslacht vraagt veel liever naar redders en hulpbetoon van beneden. God, hun Maker, zijn ze vreemd. Vreemdelingen voor God en hun hart.

Daartegenover staat een particulier volk, dat wèl zegt: "Waar is God, mijn Maker, die psalmen geeft in den nacht?"

Allerlei soort van gezang wordt evenmin bedoeld. Ook de wereld heeft zijn zangen in den nacht. Want hoewel de nacht eigenlijk niet de tijd is om te zingen, bralt men daar toch zijn liederen uit. Eigenlijk hoorde dat zoo niet. Naar de scheppingsordonnantiën is de nacht duister en de tijd voor slaap, opdat de mensch rusten mag van den arbeid zijner handen.

Toch zingt de wereld, die naar God niet vraagt, haar liederen in den nacht.

We gedenken aan de twee uitersten. Beiden hebben we gehoord.

Daar is dan eerstens het gebral en getier van het openbaar goddelooze volk, dat in brooddronkenheid en verregaande liederlijkheid zijn lusten botviert en zegt: "Komt herwaarts, zeggen zij, ik zal wijn halen, en wij zullen sterken drank zuipen; en de dag van morgen zal zijn als deze, ja grooter, veel treffelijker!" En dat doen ze in den nacht het liefst. Voorbijgaande hoort ge die vergaderplaatsen weergalmen van hun gezang. De tong slaat dan dubbel; harmonie is er niet in hun zang; de keel wordt al heescher: ja, al walgelijker, tot in den diepen nacht toe, bralt men zijn liederen uit.

Doch er is ook een ander uiterste.

Het zijn de vergaderplaatsen van dezelfde wereld, doch het is de nette wereld. Het zijn de heeren en dames van fatsoen. O, neen, wel foei toch, hier wil men niet zoo onharmonieus doen. Het verfijnde menschdom trekt zich met walging terug van gindsch donker drinkhol, waar men wel zingt, doch waar men zich niet stoort aan het liefelijke en datgene dat welluidt. De fatsoenlijke mensch wendt zich met walging van gindschen zanger, die zijn dronkemansliederen uitschreeuwt, terwijl het speeksel door zijn baard sijfert.

Neen, er is nog een ander soort gezang dat weerklinkt in den nacht. Het zijn de gehoorzalen, waar de groote artisten hun verrukkelijke minneliederen zingen, waar men kwinkeleert als het vogelken of waar

men wegsmelt in tranen bij het hooren van oneindigen weedom en tragische smart. We hebben de theaters op het oog, waar kunstgevoel bekoort, waar de zinnen gestreeld worden, waar de mensch spreekt van verheffen der ziel. Plaatsen, waar men voor veel gelds het beste kan beluisteren van de harmonie der muziek en het gezang.

En tusschen die twee uitersten ligt veel en velerlei. Allerlei gezang der wereld. In huis en op den weg, in de theaters van allerlei rang, in gehoorzaal en vergaderplaats, uit de geheele wereld stijgt er een gezang op, dat nacht op nacht gezongen wordt.

Toch zijn het geen psalmen die God, onze Maker, geeft in den nacht.

Allereerst niet, omdat God er niet in is. Als God psalmen en zangen geeft, dan geeft Hij Zichzelf. En geheel aan de oppervlakte kan men het zien, dat in het dronkemansgetier alles wat zweemt naar God afwezig is. God is goed, is lieflijk, is volmaakt welluidend, harmonieus. Verre is de Almachtige van het vuile, valsche, goddelooze. Neen, de geluidsgolven van allerlei drinkholen en vergaderplaatsen der ruwe godvergetenen is gespeend aan alle godsvrucht. Zijn dan ook geen psalmen die God geeft in den nacht.

Iets anders is het met de liefelijke toonaard der gezangen van virtuosen en opera-sterren? Neen, mijn broeder, ook die zijn gespeend aan alle godsvrucht. Het groote thema der gezangen der verfijnde wereld is de mensch in zijne weemoed en tragiek of ook diezelfde menschheid in haar grootheid en praal. Het gezang is het gezang eens menschen tot den mensch. Hooger dan de aarde klimt het niet.

En dat mag niet. Alleen God is Al- en Zelfgenoegzaam. Alleen God kan met Zichzelf beginnen en ook eindigen. God looft Zichzelf eeuwiglijk en dat is goed. Daarom dan ook is alle gezang der wereld booze zonde. Want het is een gezang den menschen en niet Gode.

In de tweede plaats, is het ook eigenlijk geen gezang. Juist omdat God er niet in is, daarom is het gezang der wereld in al zijn verschillende toonaarden niet dan ijdelheid. Men kan boven het zingen der kroegloopers, zoowel als het kwinkeleeren der virtuosen schrijven eenzelfde thema: IJdelheid der ijdelheden, het is al ijdelheid.

Daar komt nog bij, dat het zoogenaamde zingen der wereld veel droeviger uiting is dan het akeligste kermen en schreien. Want gezang is naar zijn aard uiting van blijdschap. Het is veel natuurlijker, dat de wereld brult en schreeuwt in oneindigen weedom, dan dat diezelfde wereld zingen zou. Ze kan ten eenenmale niet zingen. Langs een glibberig pad stort immers de wereld van den top van eer in eeuwige verwoesting neer. Welaan dan, gij rijke en verrijkte wereld der zangers, huilt en weent over de ellendigheden die over u komen zullen! Uw lachen en liefelijke minnezangen worde veranderd in huilen! Wanneer ge al sidderende gilt van smart; en droefheid uitgiet als water, dan beantwoordt ge veel beter aan de vreeselijke toestand waarin ge verkeert en tegemoet vliegt. O! dat men veel meer leerde te weenen over het wangedrocht der zonde; zich aanwende tot den hemel te schreeuwen vanwege eeuwige zondeschuld.

Neen, het zijn geen psalmen in den nacht, door God gegeven.

Wat dan?

Men hoort der vromen tent weergalmen van hulp en heil hen aangebracht! Daar zingt men blij met dankb're psalmen. Gods rechterhand doet groote kracht!

Daar is een volk, dat door den Heiligen Geest van onzen Heiland geleerd is om te vragen naar God, onzen Maker. Dat volk is het volk van God.

En dat volk verkeert tijdelijk in den nacht.

De nacht is naar zijn symbolische sprake bang!

Niet zooals hij naar de scheppingsordonnantiën ons gegeven is. Neen, dan is de nacht ook lieflijk. Dan toont de nacht aan den nacht wetenschap. Gedenk slechts aan dien schoonen zwoelen zomernacht! Die nacht, toen ge uw venster opwierpt en luisterdet naar het melancholieke, doch roerend-schoone trillen van den nachtegaal. Neen, dan is de nacht niet bang, maar wanneer we dan luisteren mogen door Gods Woord en Geest onderwezen, dan beluisteren we in dat zoete slaan van den nachtegaal een lied der hope. En glimlachen we door de tranen heen. Dan slaat en dan trilt hij verrukkelijk en vertelt ons in schoonen zang, dat straks de eeuwige morgen zal dagen. Dat straks al het bange en benauwde voor eeuwig zal weggedaan worden. Dan kwinkeleert hij van oneindig geluk.

Ga met mij naar het strand in den nacht. En dan zullen de brekende golven u vertellen, dat God groot is en sterk van vermogen; dan is het gemurmel der baren u een boodschap van God die kan troosten en streelen. Ja, overal is God! En de nacht is ook licht voor Hem.

Doch die nacht is ook een boodschapper van het lijden des tegenwoordigen tijds. Luister slechts: "ten tijde des avonds, zie zoo is er verschrikking: eer het morgen is, is hij er niet meer; dit is het deel dergenen die ons berooven en het lot dergenen die ons plunderen." De nacht komt ons altijd weer vertellen, dat we zondaars zijn voor God. Die nacht zegt ons, dat indien we geen Verlosser vonden voor onze zondeschuld, hij ons tegenbuldert, dat er straks een eeuwige nacht zal gebaard worden. Een eeuwige nacht der stikdonkere duisternissen. De nacht der hel; de nacht der uitstorting van de eeuwige grimmigheid Gods.

O! wat een nacht!

En Gods volk proeft dien nacht en weet, dat het vreeselijk is te vallen in de handen des levenden Gods. Ze proeven de hellesmarten. Hoor: ze kermen: Ik lag gekneld in banden van den dood, daar de angst der hel mij allen troost deed missen. Duizend zorgen, duizend dooden, kwellen mijn angstvallig hart!

Ver van dom-driest te tieren in zulk een nacht, schreien ze hun weedom uit tot God die hoort. O! God wees mij, de zondaar, genadig!

En God, hun Maker, hoort! Hij hoort, want Hij

leide dat schreien hun in de ziel. Hij versmelt hun het wezen. Hij schildert hun de zondeschuld voor. Hij doet hun eerst weenen.

En dan, ja dan, komen de zangers, de hemelsche zangers van boven om het volk van God te onderwijzen. Dan legt de hemelsche wijsheid hun een lied op de lippen. Dan breekt de duisternis des nachts en moet plaats maken voor het morgengloren der verlossing. "Het volk dat in duisternis zit zal een groot licht zien."

Kom, ga met mij, naar Efrata's velden. Het is nacht.

En de herders, de godvruchtige herders, hielden de wacht bij de kudde.

Veertig eeuwen was het duister geweest.

O! ja, het is wel waar, dat er eenige lichtstralen van uit den hemel gezonden waren. Er was een gezang geweest der nachtegalen der Goddelijke profetie. Doch *het Licht der wereld* toefde te komen. Zoo scheen het.

En ook in die eeuw zongen de herders Gods: Zou God Zijn gena vergeten? Nimmer van ontferming weten? Zal de nacht dan eeuwig aanhouden. Geslacht na geslacht strompelde daarheen, rimpelde en hinkende stortten ze in de duistere doodskuil. Zou 't menschdom dan vergeefs op aarde zijn geschapen?

Het was stil in dien nacht.

Doch plotseling omscheen hen een hemelsch licht. En een Engel stond bij hen. Die Engel zong eerst niet; hij sprak en bracht de blijde boodschap. Doch hoort ge niet die nauwingehouden trilling zijner stem? Hij kan, die bode des hemels, hij kan bijna niet spreken. Hij wil zingen.

Daar komen de heirscharen des hemels aan. Wat een geklapwiek der hemelsche vleugelen. En, verrukkelijk, klinkt het harmonieuze gezang. Daar is er niet een die verkeerd zingt. Daar in Efrata viel niet een dissonant.

Wat is het thema? Jezus, de Zoon van God, het hart van den Vader, is gekomen. De duisternis der zonde en der schuld is gebroken, voor eeuwig gebroken. En hoor: Ge wordt hemelsch zingen geleerd. Zing het toch na, het is zoo lieflijk!

Het is een psalm der verlossing in den nacht. Jezus is geboren!

En dat geslacht der kinderen Gods hebben hunne lofpsalmen der verlossing van der Engelen lippen overgenomen. Het hapert wel wat, we kunnen nog niet zóó schoon zingen als de hemelboden, doch we worden door den Eigen Geest van Jezus geleerd.

En van geslachte tot geslachte zingen de kinderen de liederen des Hemels. Het moet wel toegestemd, dat hun stem vaak breekt onder 't zingen. Want er is nog zoo veel van dien nacht die ons verontrust. We wandelen nog vaak door de valleiën des doods. Het hatelijk gevogelte en de duivelen roepen hunne metgezellen toe rondom ons. Daar is den Booze die bespringt. Want hij haat ons gezang; hij walgt van de lieflijkste accoorden.

Doch God, onze Maker, blijft Zijn psalmen geven. De psalmen in den nacht. Dan jubelt Paulus in het kerkerhol; dan snikt Luther, en, toch, al zingende snikt hij.

De hemel leert ons zingen, broeder; God leert ons een hemelsche harmonie; want het lied der verlossing zal gezongen.

En al zingt dan de nachtegaal in droeve accoorden in den nacht: zijn trillers en slaan is zoet. Want hij zingt het lied der hope. Der eeuwige hope.

G. V.

Contribution

Dear Editor:—

May there be a little space in the Standard Bearer for this piece.

The Illinois Division of the Federation of Young Men's Societies of the Christian Reformed Church had their mass meeting in the church of Rev. Huisjen, First Englewood, Chicago, on Wednesday evening, March 29.

The President of the division had a few opening remarks. He said: "The young people of today are not satisfied with a few old slogans of old. Our young men must provide leadership. In all spheres of life, they must dare to say things which the crowd doesn't dare to say; they must dare to go where the crowd doesn't dare to go."

After a few psalter numbers had been sung, Dr. Bouma spoke on the subject: "Facing New Issues." The issues of our Christian Reformed church were much a case of leaving our isolation, he said. (Dr. Kuyper said that in our isolation is our strength.) Dr. Bouma went on to say, "We have in our day all kinds of issues we must face. Abraham, Isaac and Jacob did not have any issues. Our young people are not like the foregoing generations, that they believe things because their fathers believed them. Our ministers from the pulpit must not only preach the Cross of Christ on Sunday, but must also give light on the economic issues — give more intellectual sermons.

"The issue of the older generation was loyalty to the church, and the service of the Lord, with their families. But we, in our day, are having all kinds of issues to face. There are two kinds of issues: those of faith, and those of an ethical nature.

"Why are we Reformed? What about the Modern creation idea, evolution and the like? The ethical issues are — birth control, how many children shall we raise; divorce; and when war is declared, shall we go to fight again? We must have the facts of science and we must face these facts with an open mind, and with those facts of science, and with an open mind, we must go to the Bible."

When I heard this there came all kinds of question marks into my mind. One was, wasn't that same idea

the reason why the church threw out Dr. Jansen?

Then a delegate from the Michigan division, or the treasurer, brought greetings from their division, and this brother started with saying: "We must surely face the issue, because the foundation of our financial structure is shaking, and the institutions which were thought to be sound may now be unable to stand the pressure. But we have a high calling. Not to get our names in the headlines of newspapers, but in our own small way do what we can to get things straightened again in our economic life, to the glory of God." That was all this delegate had to say about the calling of the young men.

This sounds like being in a political meeting, but it was not. It was a mass meeting of the flower of the church. The great Dr. Kuyper would have wept like a child if he had heard all this. They missed the one great issue.

Was there no issue for Abraham, Isaac and Jacob? They had the same issues as we have, but Dr. Bouma did not see anything of it. Their issue was: "Is God's covenant on earth being realized and do you know anything about the Promise?" This is what Rev. Hoeksema said in his speech.

Is it so, that the foregoing generation just said and confessed things because their fathers said so? Must that saying of Dr. Bouma go by unchallenged? He repeated it more than once. I need not comment, our blood starts to course with more speed through our veins when we think of it.

What was their issue? And what is our issue? How many children must a family have? When God says, God's people, because of my covenant with them, must bring forth my children and be fruitful, does that leave any issue? Divorce? When God says, what I combine ye shall never put asunder — an issue left? Creation? Consider it with the facts of science, and with an open mind to the Bible? Never, Dr. Bouma! When science says it were six periods, then the uneducated, whom you put down all through your speech, those earnest people of God of old, God's heritage, and the earnest young people of the day say — by the word of my God, when He spoke it was there. I would say it did not take God all day, when He spoke it was there. In six days — never mind the facts of science.

The issue of Abraham of the foregoing generation which Dr. Bouma never mentioned, is not what that young man of Michigan said — that it is the calling of the societies to help to get the world into a sound shape again, but to work and pray that God's covenant may be realized on this earth, that God's people may stand together, and sing as we did in Holland in our division of Young Men's Societies. Waarmede zal de jongeling zijn pad; door de ijdelheen omsingeld rein bewaren? Gewis als hij het houdt naar 't heilig blad, etc.

That we as God's people may know the fundamentals of the Word of God, that we may know that God is souverein who through all His pleasure hardens whom He wills, and shows mercy to whom He wills — not to make this world a good place to live in, but to testify that the works of the world are corrupt, and that it has to fill up its cup of iniquity is the issue. That God's people are a light in the darkness, that we are as sheep in the midst of wolves.

I received the idea that Dr. Bouma is afraid of the Antithesis. It is not our issue to get our economic structure in shape. The church of the old dispensation of which Dr. Bouma said they had no issues, when it was dark economically, when the enemies came, when trouble arose all around, they went with the issue to God, and they said: In the way of judgments we have expected thee, Lord. To thee is the longing of my soul.. They said, I am glad, Lord, that through these dark days we may look for Thy coming. My soul longs for thee. (Speech of Rev. Hoeksema.) That was the issue they missed throughout the entire meeting. O, might the young people's societies of the Christian Reformed churches grasp that idea — but I am afraid they will not.

Am so glad God has given us a church who sees those things, and let our prayers be, that our own young people may see that one great issue. May we, before long, have our own Federation of Young Men's Societies.

D. Kort

Oak Lawn, Ill.

JEZUS ALLEEN

Hoe vaak wordt smarte hier uw deel,
Hoe vaak treft bitter leed;
Dan wordt het leven u te veel,
Zoo gij uw God vergeet.
Maar ziet ge op Hem, Die 't al regeert,
Dan staakt ge uw droef geween;
Der wanhoop dan den rug gekeerd,
En naar uw Jezus heen.

Stort uit uw hart voor Hem alleen,
Hij biedt den waren troost;
En is het nacht nog om u heen,
Hij spreekt. De morgen bloost.
Hij wischt uw heete tranen af,
Verheldert weer uw oog,
Hij wordt uw steun, uw sterke staf
Op 't pad, dat voert omhoog.

Tot Hem ook heen met al uw schuld,
Die zondedienst u gaf:
Hij heeft het al voor u vervuld,
Hij neemt het al u af.
Hij heeft den losprijs gansch betaald,
Geen ander, Hij alleen.
Welaan dan, langer niet gedraald,
Maar naar uw Jezus heen.

The New Generation

And Joseph died, and all his brethren, and all that generation. We enter now a new period in the history of the people of Israel. Consider, once more, that the offspring, the seed of Abraham, is now in Egypt. It was Egypt that the Lord had selected and prepared to serve His people as a temporary abode. The ruling dynasty of this land, favorably inclined to Joseph for the services he had rendered Egypt, continued, without a doubt, to be in power long enough to permit the children of Israel to increase abundantly without any outside interference. And from the notices of Scripture we gather that the land of Goshen was not at least to any great extend occupied so that in this land, eminently suitable to the shepherd, the Israelites could multiply without rubbing shoulders, so to say, with the Egyptians. And the danger that Israel would blend with the Egyptians was absent. Because of their occupation they were an abominable people in the sight of the proud people whose neighbors they had become. Thus did the promise of a prodigious seed go into fulfilment.

But the Lord was now about to fulfil the entire promise and that as it had expanded in the mouth of the patriarch Jacob. Before the prophetic eye of Jacob had risen, it will be recalled, a land with his seed established in it. Even to Abraham the Lord had said: "Know of a surety that thy seed shall be a stranger in a land that is not theirs, and shall serve them; and they shall afflict them four hundred years. And also that nation, whom they shall serve, will I judge: and afterward shall they come out with great substance . . . But in the forth generation they shall come hither again: for the iniquity of the Amorites is not yet full." Israel, then, enters upon its career of an oppressed people with all the details the realization of which would turn out to be the initial fulfilment of the promise on a low earthly plain. It was this fulfilment that gave to the church of the new dispensation a grand type of salvation as to its negative and positive side.

Herewith we have presented the Lord's reasons for bringing the children of Israel in Egypt. Rightly considered, the entire history that will now be made must be construed as an earthly realization and unfolding of the promise and as an typical-prophetical exhibition of the things contained in the promise. The book of Exodus is truly a gospel with a typical dress. It therefore comes to us with a message that is of universal significance.

The Lord is now about to do great things. The new king will not know Joseph. He will voluntarily be of a mind to forget the services Joseph had rendered his people. He will transform Egypt into a house of bondage for God's people. In doing so, he will make himself worthy of being destroyed; for it is God's people whom he will enslave and oppress — a people therefore to which he has no right. He will afflict this people and make it serve with rigour. He will make its life bitter with hard bondage, in mortar and in brick, and in all manner of service in the field. He will say to the Hebrew midwives: "When ye do the office of a midwife to the Hebrew women, ... if it be a son, then ye shall kill him; but if it be a daughter then she shall live . . . . " He will charge all his people saying: "Every son that is born ye shall cast into the river . . . . " The children of Israel shall sigh by reason of the bondage; they shall cry, and their cry shall go up unto God. And He will hear their groaning, and remember His covenant with Abraham, Isaac and with Jacob. He will look upon the children of Israel and have respect unto them. And they shall see what He will do unto Pharaoh. With a strong hand he shall let them go, and with a strong hand he shall drive them out of the land. Thus the Lord will bring them out from under the burdens of the Egyptians, and He will rid them out of their bondage, and He will redeem them with a stretched out arm, and with great judgments. And He will take them for a people, and will be their God which bringeth them out from under the burdens of the Egyptians. And this people will sing: "The Lord is my strength and song, and He has become my salvation: He is my God, and I will prepare Him an habitation: my father's God. I will exalt Him . . . . "

The aggregate of these events, it will be seen, brings into sharpest relief all the features of the divine scheme of redemption. The entire program so enhances the power and wisdom of God, that to the believing mind there can be no doubt that He is able to save to the uttermost His people — save them unto His everlasting glory.

Herewith we have sketched in brief that section of the history of the church, the history of revelation, recorded in the book of Exodus.

Between the revelation the church last received and the appearance of the Lord to Moses more than three centuries elapsed. But the church enters this period of silence knowing what is to befall it. For the Lord had through His prophets revealed in broad outline the history He would make. There was to the church a word of rich consolation — a word that would be the staff of life to believing Israel.

Let us now turn to the details of this history. After giving the names of the children of Israel that came into Egypt, the sacred record states that "the children of Israel were fruitful, and increased abundantly, and multiplied, and waxed exceeding mighty; and the land was filled with them." What we are to think of here is a miraculous multiplication of the holy seed. Its rapidly increasing numbers alarmed the Egyptians.

There now follows a notice to the effect that a new king arose up over Egypt who knew not Joseph. The reasoning of his heart is given. He said to his people: "Behold the people of the children of Israel are more

mighty than we: come let us deal wisely with them; lest they multiply, and it come to pass, that, when their falleth out any war, they join also unto our enemies and fight against us, and so get them up out of this land."

There is a view, reposing upon certain data derived from Egyptian monuments, that this new king represented a dynasty comprised of native kings — a dynasty other than the one that was in power at the time of Joseph's accession. This change is held to be the solution of the hostility of this new king to the Jews. A clear statement of this view and of the conclusion drawn from it is found in the work of Edershein on the history of Israel. He writes: "In general, our knowledge of Egyptian history is derived from the monuments . . . . and especially from the historical work of Menetho, an Egyptian priest who wrote about the year 250 B. C. . . . . Like most heathen Chronologies, Menetho's catalogue of kings begins with gods, after which he enumerates thirty dynasties, bringing the history down to 343 B. C. . . . . We know that under the twelfth dynasty the whole of Egypt was united under one sway. As we gather from the monuments, the country was in a high state of prosperity and civilization. At the beginning of the twelfth dynasty we suppose the visit of Abraham to have taken place. The reign of the twelfth dynasty lasted more than two centuries, and either at the close or at the beginning of the thirteenth dynasty we place the accession and rule of Joseph." The author we now quote goes on to say that the period beginning with the forth king of the thirteenth dynasty to the accession of the eighteenth dynasty was occupied by the rule of *shepherd* kings, a foreign and barbarous race of invaders, hated and oppressed by the real Egyptian people, and hostile to their ancient civilization and religion. The author contents further that "the king who knew not Joseph" again represented a new and native "ruling house" that had come into power as a result of having expelled these "shepherd" kings. The author ends with saying that only under a powerful native ruler could the redivision of the land and the rearrangement of taxation, which Joseph proposed, have taken place.

Now it must be admitted that all this makes interesting reading. But the whole, it seems to me, is too shot through with supposition to be of much account. Besides, it makes absolutely no difference as far as our understanding of the divine idea embodied in that portion of sacred history with which we now deal, whether or no the testimony of the monuments can be received as reliable history. We have no real use for this testimony, no matter how true, as the record in Exodus is as complete as it need be.

The matter of importance here is that a new king arose, ill-disposed toward the people of God. Whether he was an extention of a line of kings whose first section had assumed an attitude of benevolence toward Joseph and his brethren or whether he was a twig of another family that had gained the ascendancy some time after Joseph's death is a matter that must and may with profit be considered only if brought to our attention by Scripture. And the testimony of Scripture stands. It can neither be re-inforced by coinciding nor overturned by contradictory testimony of the profane historian.

Now all that can be gotten out of Scripture on this point is that a new king arose who knew not Joseph. Whether or no this king represented a ruling house other than that in power during and some time after the lifetime of Joseph, Scripture does not say. Hence, the point is of no importance. Besides, so scanty and unreliable the data that can be derived on this matter from secular sources, so many, and so divergent the many, conclusions drawn from this data that to attempt a statement is like taking a leap in the dark. So little is known of Egypt's ancient kings.

The "new king" did not know Joseph. Did he not know in the sense of not having heard or in the sense of not being willing to recognize Joseph and the service he had rendered Egypt? Very likely the latter; for though some two hundred years must have intervened between the death of the last benevolent king and the rise of the first oppressor, the salutary deeds of Joseph, his policies in the crisis that had occasioned his rise to power and especially the system of taxation inaugurated by him were outstanding events and must have been entered into the record of Egypt's history and could therefore not pass into oblivion.

The rise of the "new king" marks the division of the period of Israel's stay in Egypt. For three consecutive centuries they lived unmolested and in the following of their pursuits prospered. They were allowed to retain their possession of the land originally granted them, and that land was the richest province in Egypt, and even now, it is said, could support a million more inhabitants than it numbers. The river Nile divides into seven mouths as is well known. On the most eastern of these the land of Goshen extends toward Canaan. Those of the Israelites who were keepers of sheep found excellent pasturage for their flocks on the border-land; while those who took to tilling the soil would be attracted to the banks of the Nile. Some even took up their residence in the cities, where they gained a knowledge of the Egyptian arts and industries.

It can be expected that the people of Israel in this period of peace and undisturbed pursuit of joy developed a strong attraction for Egypt. Goshen was this people's cradle, the land of its birth. It could be expected that they would relax their hold on the promise and would say in their heart, "This land is good; here we will dwell." Their hope must have lost some of its vigor during this period. Joseph's last word had been that the Lord would bring them up. But an ever increasing number of them, it may be imagined, began to

ask themselves why they should be brought up at all. Was Canaan a better place to be than Goshen? They knew when the Lord was due to come; for He had told their father Abraham. But during this era of prosperity, a feeling of sadness would creep over their soul as often as it would occur to them that their stay in Goshen was to come to an end. How their affections were set on this land! How they came to love its gardens and fields, yielding rich crops! How they could feast on its cucumbers, and its melons, and its leeks and onions and garlick and the fish with which the river Nile teemed! They could not forget these dainties. Even after the exodus on their way to Canaan, they wept and weeping said: "We remember the fish, which we did eat in Egypt freely; the cucumbers, and the melons . . . . "

Yet there were the true people of God in whose hearts and convictions the promise had struck deep and lasting root. But were they standing in their faith? We do not read of them saying during that time of quiet, "Come, O Lord, Come quickly!"

Then rose that new king, who knew not Joseph, and who said to his people, "Come, let us deal wisely with them." Consider that the wisdom of this king is, must be, abject foolishness. Why was it this? Say that this king failed to see, as a certain writer puts it, that his policy was sure to make them wish the very thing that he was blunderingly trying to prevent; add, by way of explanation, that the only way to make men glad to remain in a community is to make them at home there; that the sense of injustice is the strongest disintregating force; that, if there is "a dangerous class" the surest way to make them more dangerous is to treat them harshly; that, further, it was a blunder to make lives bitter for hearts also were embittered; that the people by the king's tactics were ripened for revolt, and Goshen became less attractive, — say all this if you will, but bear in mind that, having said this all, you have failed to penetrate to the heart of the matter; failed, therefore, to uncover and present the true reason why the "new king's" wisdom was abject foolishness.

Consider that this king in his action and policy has pitted himself against the Lord, sought to prevent the Almighty and wise God from realizing His designs respecting His people. Therefore he was a fool and his devices foolishness. No one can work against God. Even through the instrumentality of the very devices of the wicked He brings to pass all He purposed, defeats the wicked, and thus shows up their wisdom as being vain.

As to the "new king" he must have been acquainted with the hope of Israel. He must have known the aspirations of God's people, as also the time of the Lord's coming. But instead of falling in line with the purposes of God, he resolves to hold a people to which he has no right. But how will he retain them? By making it impossible for them to join themselves to the enemy in time of war and fight themselves free. But how will he prevent this? By setting them to building treasure cities, under the supervision of task-masters, who are to afflict them with their burdens. With this device in execution, the king will have removed the male population from Goshen and scattered them over Egypt. Thus divided and scattered, they will not be able to make common cause with the foreign foe should he appear. The hard labour, the king hopes, will serve to effectively check the growth of the nation. Such is the king's wisdom. But it stands opposed to the wisdom of God. The Lord will provide the king with unmistakable proof that his wisdom is foolishness and that He alone is wise. This proof is the circumstance that the more they afflict them, the more they multiply and grow. Thus, through the very abuse of the king, the Lord increases His people, produces an effect the very opposite from that contemplated by the king, and thus defeats the king by his own contrivance. The king must conclude that his device is foolishness and that God only is wise.

Consider that the foolishness of those who taunt God is at once wickedness. Necessarily so as it constitutes the antithesis of the wisdom of God. The king's wisdom is thus as ungodly as it is foolish. This has now been demontrated to him. And the king is now in the possession of the unmistakable proof of this. But does he now admit the self-evident and repent? Nay! Instead he cleaves to his foolishness, uses the same foolish method with even greater vigor and thus develops into a still greater fool. We read: "And they made their lives bitter with hard bondage, in mortar, and brick, and in all manner of service in the field all the service wherewith they made them serve was with rigour." And what is the result? The same as before: "And the people multiplied and waxed very mighty."

After vainly attempting to secure the co-operation of the midwives, the king charges his people to cast every son that is born into the river. He thought the command wise. But the Lord exposes it to our view as unutterably foolish. As a result of this mandate, Moses as incast by an ark is laid in the flags by the river's bank to be taken compassion on by Pharaoh's daughter. And Moses became as the Lord's instrument the scourge of Egypt and the Saviour of Israel. How foolish that command, rendered foolish by God. And how wise He is, that He used the wicked actions and devices of this king as the best means to attain to His purposes.

G. M. O.

BEKENDMAKING

Classis-vergadering staat, D. V., te worden gehouden Woensdag, 21 Juni 1933, om negen uur in den voormiddag in de Creston Protestantsche Gereformeerde Kerk te Grand Rapids, Mich.

M. Vander Vennen, S. C.

Ingezonden

Antwoord aan Mr. Heslinga

Het spijt mij dat mijn artikel Mr. H. tot droefenis stemde in den verkeerden zin. Het stemde ook mij tot droefenis, dat Ds. H. schreef zooals hij deed, omreden dat wij dat niet gewoon zijn van de hand van Ds. H., vandaar mijn artikeltje in de Standard Bearer.

Het schijnt wel, dat Mr. H. het goed eens is met de verklaring van Ds. H. Ik krijg tenminste dien indruk als ik zijn artikel lees. Nu wil ik Mr. H. verzekeren, dat als hij bewijs leveren kan uit het verband van den tekst waaruit de meditatie genomen is, Joh. 10:27-30, dat ik dan ook mijn beschuldiging zal intrekken. Zie, Mr. H., of Ds. H. in den hemel komt of niet, daar ging de zaak niet over, het ging over de verklaring van Joh. 10:27-30. Wij hebben aangetoond, dat Ds. H. hier op dat punt van de Geref. waarheid afweek. Nu moest u aantoonen dat ik daarin mis was, en dat doet u niet, u doet niet eens een poging uit het verband van den tekst om het te doen, u haalt Gods Woord met geen letter aan. En dat zou toch eerst moeten. Dat zult u mij moeten toestemmen.

Wat de Dordtsche Leerregels aangaat, verwijzen we Mr. H. naar het boek *Genade Geen Aanbod*, van de hand van Ds. H. Hoeksema, waar hij deze artikelen behandelt. Ik wil Mr. H. ook wel verzekeren, dat ik geloof dat de mensch van nature God niet wil dienen, het is nooit zoo dat wij zouden kunnen zeggen: ik wilde wel maar ik kon niet. Maar ik geloof niet, Mr. H., dat God welmeenend alle menschen roept tot de zaligheid en dat de eerste oorzaak dan hierin ligt, dat hij niet wil, maar hier ligt het feit, gijlieden gelooft niet, want gij zijt niet van mijne schapen. En dan zeg ik nog eens op het standpunt van Ds. H. verliest gij God als God. Want uit Hem, en door Hem, en tot Hem zijn alle dingen, ook dat er sommigen niet tot Hem komen. En dat wij wel tot Hem komen, is niet uit ons, maar ligt vast in Zijn eeuwige verkiezing.

Verder zegt Mr. H. het was Ds. H.'s bedoeling om aan te toonen, dat hetgeen God belooft altijd welmeenend belooft wordt. Nu, dat ben ik goed eens: wat God belooft, dat doet Hij ook. Maar, Mr. H., die belofte is niet algemeen maar alleen voor degenen die in den gekruisten Christus gelooven.

Met het aanhalen van die artikelen laat Mr. H. den indruk, dat ook hij gelooft in een welmeenend aanbod van genade voor alle menschen, en dat stemde mij tot droefenis. Nog eens, als wij op dat standpunt doorgaan, verliezen wij God als God.

Tenzij Mr. H. met grondig bewijs komt, acht ik dit schrijven als afgedaan.

A. Poortenga

Lansing, Ill.

TO MY BIBLE

O, Book of books — the message sweet —
The dearest treasure that I own!
It is through thee my erring feet
May know their path, and thou alone
Canst give the joy that does surpass
All that the world can e'er afford.
It is through thee, when cares a-mass,
I comfort find in Christ, my Lord.

Howe'er, I know that thy demands
With carnal nature do not mesh;
Therefore the work of human hands
Thou'rt called by men who serve the flesh;
A book of fables, stale and old —
A history of ancient days —
A man-made book thou art, we're told,
To frighten men to better ways.

But all is vain, O shining light!
O book of wealth, of sterling worth!
All wicked men of brutal might
Have failed to banish thee from earth,
For God, thy author, cares for thee,
Though learned men thy truth condemn.
All worldly men must fear and flee,
For thy pure Word accuses them.

Shine on, O comfort of my soul!
I feel thy truth within my heart!
My friends may fall in death's great toll,
But thou shalt stay; I shall not part
From thee, the gift of God to man —
The searchlight to salvation's door.
Thou leadest me to Him who can
Give joy for time and evermore!

Den 2den Mei, 1933, mochten onze ouders

CORNELIS JONKER
en
TEETJE JONKER—Blom,

hunne 55-jarige echtvereeniging op feestelijke wijze herdenken in het midden van hunne kinderen en verdere familie.

De Heere, die hen gedurende al die jaren heeft geleid, zij hen ook nu nabij aan den avond van hun leven.

Dat is de wensch en bede van

De Kinderen.

Grand Rapids, Mich.

I need not plan what I shall say
To friends that I may greet.
The Holy Spirit dwells within
To tell me what is meet.